

„*A varázslók a felnőttek Harry Pottere.*”
The Guardian

„Ez a fantasy nem menekül a valóságtól.”
Tor.com

„A legjobb urban fantasy egy ideje.”
A.V. Club

LEV GROSSMAN

VARÁZSLÓK

agave
könyvek

Lev Grossman: The Magicians
Copyright © Lev Grossman, 2009
Hungarian translation © Dr. Sámi László, 2015

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Lev Grossman: The Magicians
Plume, a member of Penguin Group, USA, 2009

Fordította: **Dr. Sámi László**

ISBN: 978 61 5552 253 6

Agave Könyvek

Felelős kiadó: A kiadó ügyvezetője

A borítót tervezte: Demeter Zsuzsa

A kötetet tervezte: Kuzskó Rajmund

Felelős szerkesztő: Velkei Zoltán

Szerkesztő: Héjja Edit

Korrektor: Boncz Éva

Készült: az Aduprint Kft. nyomdájában, Budapesten, 2015-ben

Felelős vezető: Tóth Béláné ügyvezető igazgató

Műfaj: fantasy

LILY-nek

*...S mind e vad varázst
Most elvetem. Mégegyszer – és utolszor –
Idézem a magasságok zenéjét –
Zengj, égi dallam, töltsd be lelkünket! –
És aztán – vége: pálcám eltöröm,
Jó öltre ásom el a föld alá –
S mélyebbre, mint a mérő ón hatol –
Tengerbe rejtem könyvemet...*

William Shakespeare: *A vihar*
(fordította: Mészöly Dezső)

I . K Ö N Y V

BROOKLYN

Quentin elgyakorolt egy bűvészükköt. Egyikőjük sem vette észre. Óvatosan lépkedtek a jeges, egyenetlen járdán: James, Julia és Quentin. James és Julia kézen fogva mentek. *Hát, most már ez az ábra.* A járda nem volt elég széles hármójuknak, ezért Quentin inkább lemaradt, és mögöttük kullogott, mint valami duzzogó kölyök. Jobban örült volna, ha kettesben lehet Juliával. Sőt, talán még teljesen egyedül is jobb lett volna; de hát, nem történhet mindig minden úgy, ahogy az ember szeretné. Legalábbis az eddigi tapasztalatai szinte mind ezt látszottak bizonyítani, méghozzá elsőprő erővel.

– Oké! – szólt hátra James a válla felett. – Figyelj, Q! Beszéljük át még egyszer a stratégiát!

James, mintha valami hatodik érzéke megsúgta volna, mindig ráhibázott, amikor Quentin már épp kezdte sajnálni magát. Már csak hét perc volt hátra Quentin interjújáig. James közvetlenül őutána következett.

– Ne feledd: erős, határozott kézfogás. Gyakori szemkontaktus. Azután, amikor már laza és gyanútlan, *bumm!* Te hozzávágsz egy székkel, én meg feltöröm a jelszavát és a princetoni e-mail fiókját.

– Csak add bátran önmagad, Q! – tette hozzá Julia.

Sötét, hullámos haja laza lófarokba volt hátrafogva. Valahogy minden csak még rosszabb volt így, hogy mindig ilyen kedvesen viselkedett vele.

– Ez mégis miben különbözik attól, amit én mondtam?

Quentin megismételte a bűvészükkjét. Elég egyszerű kis mutatvány volt, csak egy alapszintű, félkezes fortély egy közönséges ötcentes érmével. A kabátzsebében csinálta, hogy senki ne lássa. Majd újra, azután visszafelé is.

– Van egy tippem a jelszavára – folytatta James. – „*Jelszó*”.

Szinte hihetetlen, mióta megy ez így – gondolta Quentin. Még csak tizenhét évesek voltak, mégis úgy érezte, mintha már időtlen idők óta ismerné Jamest és Juliát. Brooklynban úgy működött az oktatási rendszer, hogy elitsapatba gyűjtötték az iskolák tehetséges tanulóit, aztán a „csak” tehetségesek közül kiválogatták az elképesztően briliáns koponyákat. *A legígéretesebbeket.* Az eredmény pedig: már az általános óta újra meg újra összefutottak egymással ugyanazokon a szavaló- és latin területi versenyeken meg a külön nekik indított kis létszámú, ultrahaladó matekszakkörökön. Ők voltak a stréberek stréberei. Mostanra, hogy végzősek lettek, Quentin már jobban ismerte Jamest és Juliát, mint bárki mást a világon, a saját szüleit is beleértve, és azok is ismerték őt, akár a tenyerüket. Mindenki tudta a másikról, hogy mit fog mondani, még mielőtt ténylegesen kimondta volna. Mindenki, aki le akart feküdni a társai közül valakivel – akárkivel –, már rég megtette. Julia pedig – a sápadt, szeplős, ábrándos tekintetű Julia, aki fúvós hangszeren játszott, és még önála is jobb volt fizikából – a jelek szerint soha nem akart lefeküdni Quentinnel.

Quentin vékony, magas srác volt, bár szokás szerint behúzta a válla közé a nyakát, hiábavaló igyekezettel próbálva felkészülni bármilyen, az ég felől érkező esetleges csapásra, ami – logikusan – először mindig a magas alakokra szokott lesújtani. Vállig érő, csapzott haja kezdett csomókban összefagyni. Jobb lett volna, ha edzés után még ottmarad és megszártítja, különösen a mai interjú előtt, de valamilyen oknál fogva – talán, mert épp rossz passzban volt – végül mégsem tette. Az alacsonyan függő, szürke fellegek havat ígértek. Quentinnek úgy tűnt, mintha a világ külön neki állított volna össze egy spéci kis nyomortablót: a távvezetékeken gubbasztó varjak, a széttaposott kutyaszar, a szélfúttá szemét, a temérdek jármű és gyalogos által számtalan módon megszenteltelenített és összetaposott lucskos, korhadó tölgyfalevelek tömkelegének lehangoló összképét.

– Jézusom, dugig vagyok! – nyögte James. – Már megint szétettem az agyam. Miért kell nekem mindig így telezabálnom magam?

– Talán mert egy falánk disznó vagy? – kérdezte Julia sziporkázóan. – Mert már unod, hogy még látod a hasadtól a saját lábad? Mert azon vagy, hogy a petyhüdt pocakod a farkadig lógjon?

James a feje mögé emelte a kezét, és ujjjaival beletúrt hullámos, gesztenyebarna hajába. Majd hatalmasat bőfögött. Teveszőrös kasmírkabátja tárva-nyitva lengett a csípős novemberi délutánon. A hideg sosem zavarta őt. Quentin viszont folyton fázott; úgy érezte magát, mint aki menthetetlenül csapdába esett a saját, személyes, örökké tartó telében.

James énekelni kezdett, valahol félúton a „Good King Wenceslas” és a „Bingo” dalok dallamára:

*Egyszer, régen élt egy szegény
erős, derék, bátor legény.
Kardot kötött, úgy lovagolt,
Csak ő tudja, miért kóborolt...*

– Jézusom! – visította Julia. – Fogd már be!

James még öt éve írta ezt a dalt, amelyet paródiának szánt egy középiskolai tehetségkutató versenyre. De a mai napig szerette énekelni, és mostanra már mindenki más is kívülről fújta. Julia nekilökte egy szemeteskukának a még mindig dalolászó srácot, aki még ebből sem értett, ezért aztán lerántotta a fejről a kötött sapkát, és elkezdte vele püfölni a fejét.

– Jaj, a séróm! Az én belőtt kis interjúfrizurám!

Jakab király – gondolta Quentin. *Le roi s’amuse.**

– Srácok! Utálok bulirontó lenni – szólt közbe –, de kábé két percünk maradt.

– „Ó, jaj, mi lesz most! Hű, de el fogunk késni!” – csicseregte Julia gúnyosan. – Most mit majrészol?!

Örülöm kellene – gondolta Quentin. *Fiatal vagyok, eleven és egészséges. A barátaim jó fejek. Van két viszonylag normális ösöm.* Nevezetesen az apja, aki orvosi tankönyveket szerkesztett, és az anyja, aki komoly festői ambíciókat dédelgető reklámgrafikusként dolgozott. *Az átlag középosztály szilárd és oszlopos tagja vagyok. A tanulmányi átlagom magasabb, mint amit a legtöbben egyáltalán el tudnak magukról képzelni.*

Ám miközben a brooklyni Ötödik sugárúton szedte a lábát fekete nagykabátjában és szürke interjúöltönyében, Quentin pontosan tudta, hogy valójában nem boldog. *De miért nem?* Pedig kínos alapossággal begyűjtötte a boldogság minden létező kellékét. Elvégezte az összes szükséges rituálét, kimondta a varázsszavakat, meggyújtotta a gyertyákat, meghozta az áldozatokat. Ám a boldogság – akár valami engedetlen szellem – mégsem volt hajlandó eljönni hozzá. Ő pedig kifogyott az ötletekből, hogy mit tehetne még, amivel magához csalogathatná.

* „A király szórakozik.” (francia) – *A ford.*

Némán követte Jamest és Juliát: bodegák, önkiszolgáló mosószalonok, divatbutikok, ragyogó neoncsövekkel villogó mobilüzletek mellett haladtak el. Majd egy bár következett, ahol a vén trógerek már most, délután háromnegyed négykor is nagyban vedeltek; azután pedig a külhoni háborúk veteránjainak emelt, barna téglafalú épület jött, előtte az utcára kitett műanyag teraszbútorokkal. Mindez csak megerősítette abban a hitében, hogy az igazi élete – az, amit *valójában* élnie kellene – elkeveredhetett a kozmikus bürokrácia valamiféle kapitális adminisztrációs baklövése folytán. *Ez nem lehet az. Valahová máshová került, valaki máshoz, én pedig most kénytelen vagyok helyette beérni ezzel a hamis és vacak műélettel.*

De talán majd Princetonban előbukkan az igazi, nagybetűs Élete. Újra megismételte a zsebében az érmés trükköt.

– A pöcsöddel játszol, Quentin? – kérdezte James.

Quentin elpirult.

– Nem, képzeld, nem azzal játszom!

– Hé, nincs miért szégyenkezned! – csapott James a vállára. – Tudod, kitisztul tőle az ember feje.

A csípős levegő áthatolt Quentin interjúöltönyének vékony szövetén, de nem volt hajlandó begombolni a kabátját. Hagyta, hogy átfújjon rajta a fagyos szél. Nem számított; igazából amúgy sem nagyon volt jelen.

Nem. Gondolatban most is Filloryban járt.

Christopher Plover *Fillory és még azon is túl** című ötkötetes regényciklusa Angliában jelent meg még az 1930-as években. A könyvek részletesen elbeszélnek az öt Chatwin testvér (Martin, Fiona, Rupert, Helen és Jane) egy olyan mágikus birodalomban átélt kalandjait, amelyre a különöc bácsikájuknál és néni-kéjüknel tett vidéki nyaralásaik során, véletlenül bukkantak rá. Valójában persze nem nyaralnak: az apjuk derékig gázol a vérben és sárban Passchendaele-ben, az édesanyjuk pedig kórházban fekszik valami rejtélyes – minden bizonnyal pszichés eredetű – betegséggel. Ezért hát nagy sietve elpaterolják őket vidékre, ahol, azt remélik, biztonságban lakhatnak a rokonoknál.

Csakhogy az összes bajuk és bánatuk forrása mindvégig ott lappang a háttérben. A történet előterében a gyermekek három éven át minden nyáron otthagyják az internátust, hogy visszatérjenek Cornwallba, és mindannyiszor

* *Fillory and Further*. A fiktív szerző, Christopher Plover csak itt létező fantasy-sorozata.

megtalálják a módját, hogy bejussanak Fillory titkos és mágikus világába, ahol mindenféle kalandokat élnek át, varázslatos tájakat derítenek fel, és megvédelmezik az ott élő szelíd teremtményeket az őket fenyegető különféle veszedelmektől. Ezen ellenséges hatalmak közül a legkülönösebb és legkitartóbb egy lepelbe burkolózó, titokzatos női figura, akit csak az Órák Úrnője néven emlegetnek, és akinek az óravarázslatai magának az időnek a megállításával fenyegetnek, megbűvölve egész Filloryt egy különösen barátságatlan és esős, késő szeptemberi délutánon, délután öt óraker.

A legtöbb diáktársához hasonlóan, Quentin is még az általánosban kiolvasta a Fillory-könyveket. Ám a többséggel – köztük Jamesszel és Juliával – ellentétben ő sosem tudott teljesen megfeledkezni róluk. Hozzájuk fordult, amikor úgy érezte, nem képes megbirkózni a „való világgal”, ami – mi tagadás – igen gyakran megesett. (A Fillory-könyvek egyszerre jelentettek vigaszt, amiért Julia nem szerette viszont, és valószínűleg arra is rámutattak, hogy miért nem.) Tény, hogy erősen érződött rajtuk az angol gyermekotthonok ódon illata, ő pedig titokban kínosan érezte magát, amikor azokhoz a részekhez ért, amelyekben a Vánkos Paripa szerepelt – egy hatalmas, gyengéd és szeretetteljes, lószerű mágikus teremtmény, aki éjjelente bársonypatakon üget át Filloryn, és olyan széles meg kényelmes a háta, hogy akár aludni is lehet rajta.

Ám Filloryt illetően létezett egy sokkal csábítóbb és veszélyesebb igazság is, aminek gondolatától Quentin nem tudott szabadulni. Csaknem olyan volt, mintha a Fillory-könyvek – de különösen az első kötet, *A világ a falakban* – magáról az olvasásról szólának. Amikor a legidősebb Chatwin, a mélabús Martin kinyitja a nagyapjuk régi órájának üveges szekrényét, amely egy sötét és szűk, félreeső folyosón strázsál a nénikéjük házában, és átkerül Fillory csodás birodalmába (Quentin számtalanszor elképzelte magában, amint esetlenül félretolja az óra ingáját, akár egy óriási torok nyelvcsapját), az épp olyan volt, mint amikor ő kinyitott egy könyvet. Egy olyat, ami tényleg el tudta varázsolni, amivel a könyvek hallgatólagosan mindig kecsegtetnek, ám valójában szinte sosem teljesítenek be, méghozzá, hogy kiragadják az olvasójukat, *igazán* kiragadják abból a valóságból, amiben él, és elröpítik egy másik helyre, egy *jobb* világba.

A világ, amit Martin felfedez nagynénje házában, a varázslatos alkonyat birodalma: a táj olyan tisztán, tökéletesen fehér és fekete, akár egy nyomtatott könyvlap, szúrós tarlókkal és hullámozó dombhátakkal, amelyeket a rajtuk keresztül-kasul futó ódon kőfalak tarkítanak. Filloryban mindennap pontosan délben napfogyatkozás van, az évszakok pedig akár egy teljes év-

századig is eltarthatnak. Csupasz fák lombtalan ágai nyújtóznak az ég felé. Halványzöld tengerek hullámai nyaldossák a törött kagylóhéjjal borított, hófehér partokat. Filloryban a dolgok oly módon jelentőségteljesek, ahogyan ebben a világban sosem. Filloryban a megfelelő érzelmeket éli át az ember, amikor a dolgok megtörténnek. A boldogság ott egy valóságos és ténylegesen elérhető állapot. Olyasmi, ami jön, ha hívják. Vagy nem is: eleve el sem pártol senkitől soha!

A járdán álltak, a keresett ház bejárata előtt. Itt már jóval elegánsabb volt a környék, széles sétányokkal és a föléjük benyúló fákkal. Az épület falát téglalából emelték; ez volt az egyetlen különálló lakóhely a villanegyed sorházai között. Híres helyszínnek számított a helybeliek körében, mivel fontos szerepet játszott az egykori véres, sok áldozatot követelő brooklyni csatározásokban. Mintha szelíd rosszállással emelkedett volna a körülötte parkoló autók és az utcai lámpák fényei fölé, a maga előkelő németalföldi múltjával.

Ha ez egy Fillory-regény volna – jegyezte meg Quentin gondolatban, csak a rend kedvéért –, a házban megbújna egy másik világba vezető titkos átjáró. Az itt élő öregúr kedves és kissé különc lenne, folyton elejtene megjegyzéseket, és bizonyos titokzatos célzásokat tenne, azután pedig, amikor hátat fordít, Quentin rábukkana valami rejtélyes vitrinre, egy elvarázsolt ételliftre vagy valami hasonlóra, amin keresztül azután vad sejtésekkel eltelve, elkerekedő szemmel kukucskálhatna át és csodálkozhatna rá egy másik világ tiszta látványára.

Ez viszont nem egy Fillory-regény.

Julia kék gyapjúkabátot viselt, kerek gallérral, amitől tisztára úgy festett, akár egy francia diáklány.

– Hát akkor... – szólalt meg. – Csak keményen, srácok! Kapjátok el, és jól szorongassátok meg a tökét!

– Találkozzunk utána, mondjuk a könyvtárban.

– Oké. Szia!

Szertartásosan összekoccantották az öklüket. A lány zavartan lesütötte a szemét. Tudta, hogy mit érez iránta a fiú, Quentin pedig tudta, hogy tudja, és nem is volt mit mondani többet a dologról. Némán várt; úgy tett, mintha teljesen lebilincselné az egyik mellettük parkoló autó, miközben a lány búcsúcsókot nyomott James ajkára – közben a mellkasának támaszkodott a

tenyerével, és felemelte a sarkát, akár egy tinisztár a régmúltból –, majd ő és James lassan fellépkedtek a betonfeljárón a bejárati ajtóig.

James Quentin vállára tette a kezét.

– Tudom, mit gondolsz, öregem – jegyezte meg mogorván. Quentin volt közülük a magasabb, James viszont a szélesebb hátú, masszívabb testalkatú, így könnyen kibillentette Quintint az egyensúlyából. – Azt hiszed, téged senki nem ért meg igazán. De én igen! – Megszorította Quentin vállát, csaknem atyáskodva. – Én vagyok az egyetlen, aki totál megért téged.

Quentin nem felelt. Irigyelhette ugyan Jamest, de nem gyűlölhette őt, mert amellettt hogy örülten jóképű és okos volt, a mellkasában kedves és érző szív dobogott. James Martin Chatwinre emlékeztette, jobban, mint bárki más, akivel valaha találkozott. De ha James egy Chatwin volt, akkor vajon ez mivé tette Quintint? Az volt az igazi gond James társaságával, hogy mindig ő játszotta a hőst. És így ugyan milyen szerep maradt neki? Csak a másodhegedűs haveré vagy a gonosztevőé.

Quentin megnyomta a csengőt. Valahol a sötét ház mélyén lágy, fémes berregés hangzott fel. Ódivatú, folytonos csengőhang. Gondolatban még egyszer végigfutott az iskolán kívüli kedvenc elfoglaltságai, személyes céljai és hasonlóak listáján. Teljes mértékben, minden lehetséges módon felkészült erre az állásinterjúra, talán a tökéletlenül megszártott haját kivéve, most azonban, hogy az eddigi előkészületeinek érett gyümölcse ott volt az orra előtt, egyszeriben elvesztette iránta minden korábbi vágyát és érdeklődését. Nem volt túlságosan meglepve. Már hozzászokott ehhez a furcsán közömbös érzéshez: mire az ember megtesz mindent, hogy elérjen valamit, van úgy, hogy többé már nem is kívánja megszerezni. Állandóan szembesülnie kellett ezzel az állapottal. Azon kevés dolgok egyike volt ez, amikre bizvást számíthatott.

A bejáratot egy lehangolóan átlagos és jelentéktelen, tipikus külvárosi üvegezett ajtó őrizte. A narancs és lila színű rézvirágok – minden kertészeti megfontolással dacolva – még mindig virultak, véletlenszerűen szétszórt alakzatban a lépcső két oldalán húzódó fekete földes virágágyásokban. *Milyen különös, hogy ezek még mindig nyílnak ilyenkor, novemberben* – gondolta Quentin, a legcsekélyebb kíváncsiság nélkül. Visszahúzta csupasz kezét a kabátja ujjába, a kabátujjai végét pedig bedugta a hóna alá. Bár már elég hidegnek tűnt az idő a havazáshoz, valamiért mégis az eső kezdett szemerkléni.

Öt perccel később még mindig esett. Quentin újra próbálkozott: ezúttal kopogott az ajtón, majd finoman benyomta. Az résnyire nyílt, és odabentről

meleg légáramlat csapta meg őket. Egy idegen házának langyos, gyümölcsös illata.

– Van itt valaki? – kiáltott be Quentin. Ő és James pillantást váltottak egymással. Kitérte az ajtót, egészen sarkig.

– Jobb, ha adsz neki még egy percet.

– Mégis ki szórakozik ilyesmivel a szabadidejében? – töprengett hangosan Quentin. – Lefogadom, hogy pedofil.

Az előszobában sötétség és csend honolt; a hangokat keleti szőnyegek fojtották el. James, még mindig odakint ácsorogva, újra megnyomta a csengőt. Senki nem felelt.

– Nem hiszem, hogy lenne itt bárki – jelentette ki Quentin. Attól, hogy Jamesnek odakint a földre gyökerezett a lába, hirtelen csak még erősebb vágy támadt benne, hogy belépjen. *Ha arról a fickóról, aki az interjút készíti velünk, netán kiderülne, hogy valójában a Fillory mágikus birodalmába nyíló kapu őrzője, hogy sajnálnám, hogy nem valami kényelmesebb lábbelit viselek!* – gondolta.

Lépcsősor futott fel az emeletre. Balra egy rideg, szemlátomást ritkán használt ebédlő nyílt, jobbra pedig egy sokkal barátságosabb dohányzószoba bőr karosszékekkel és egy faragott, emberméretű fából készült ruhásszekrénnel, amely egymaga árválkodott az egyik sarokban. *Hm. Érdekes.* A fal nagyobbik felét egy régi, nála is magasabb hajózási térkép borította, rajta egy díszes iránytűrózsa. Villanykapcsolót keresve végigtapogatta a falat. Az egyik sarokban nádszék terpeszkedett, ő azonban nem ült le.

Minden redőny le volt eresztve. Az odabent uralkodó sötétség jellege nem is annyira egy befüggönyözött házéra emlékeztetett, mint inkább a tényleges éjszakára; mintha a nap egyszeriben lenyugodott volna, vagy napfogyatkozás állt volna be abban a pillanatban, ahogy átlépte a küszöböt. Quentin lassított felvételként, óvatosan belopózott a dolgozószobába. *Mindjárt újra kimegyek, és majd onnan szölongatom a házigazdát. Csak még egy perc. Muszáj legalább benézniem.* A sötétség úgy burkolta be, akár egy bizsergető elektromos felhő.

A szekrény hatalmas volt; akkora, hogy az ember könnyűszerrel bemászhatott. Rátette a kezét a kicsiny, behorpadt réz gömbfogantyúra. Nem volt bezárva. Az ujjai megremegtek. *Le roi s'amuse.* Képtelen volt uralkodni magán. Úgy érezte, mintha az egész világ ökörülötte forogna – mintha egész eddigi élete csak arra szolgált volna, hogy elvezesse őt ehhez a pillanathoz.

Kiderült, hogy a bútordarab egy bárszekrény. Még hozzá akkora, hogy gyakorlatilag egy teljesen felszerelt bárnak otthont adott. Quentin hátranyúlt, és megérintette a lágyan csörömpölő üvegek sorai mögötti száraz, érdes felületű

furnérlemezt – csak hogy biztosra menjen. *Szilárd*. Nem volt benne semmi mágiikus. Erősen zihálva becsukta az ajtót, arca szinte lángolt a sötétben. Lopva körülnézett, csak hogy teljesen és minden kétséget kizáróan meggyőződjön róla, hogy senki nem figyeli – és csak akkor vette észre a padlón heverő holttestet.

Tizenöt perccel később az előszoba tele volt emberekkel és lázas nyüzsgéssel. Quentin egy sarokban ült, a nádszéken, akár egy koporsóvivő olyasvalaki temetésén, akivel soha életében nem találkozott. Olyan keményen nyomta a hűvös, szilárd falnak a tarkóját, mintha az lett volna az utolsó kapcsolódási pontja ehhez a valósághoz. James ott állt mellette. Úgy tűnt, nem tudja, mit kezdjen a kezével. Nem néztek egymásra.

Az öregember a hátán feküdt, a padlón elterülve. A hasa jókora, kerek púpként dudorodott előre, ősz haja őrült Einstein-frizuraként meredezett szanaszét a fején. Három mentős guggolt körülötte: két férfi meg egy nő. A nő megnyerően, már-már illetlenül csinos volt – egyáltalán nem tűnt odaillőnek abban a komor és gyászos környezetben. Mintha nem a neki megfelelő szerepet kapta volna. Mindhárman szorgosan ténykedtek, de azért mégsem egy sürgősségi klinikai életmentés villámgyors, lázas kapkodása zajlott. Másfajta serénykedés volt ez, a kötelező, ám nyilvánvalóan kudarcra ítélt újjáélesztés. Halkan suttogtak, majd összecsomagoltak, letépkedték a ragtapaszokat, és egy külön tartályba gyűjtötték az eldobható, szennyezett segédeszközöket.

Az egyik izmos férfi gyakorlott, szakszerű mozdulatokkal eltávolította a holttest torkából az intubációs csövet. Az öregember szája nyitva volt, és Quentin meglátta az élettelen, sötét nyelvét. Megcsapta az orrát valami, amiről magának sem akarta beismerni, hogy gyenge, kesernyés – ám egyértelműen – ürülékszag.

– Ez gáz – jelentette ki James, nem először.

– Ja – hagyta rá Quentin rekedtes hangon. – Totál gáz. – Mintha az egész szája és a fogai is elzsibbadtak volna.

Úgy érezte, ha nem mozdul, senki nem keverheti bele őt még jobban ebbe az egészbe. Próbált lassan lélegezni és nyugodtan ülni. Egyenesen maga elé meredt, és nem volt hajlandó arra irányítani a tekintetét, ami ott zajlott a dolgozószobában, a szeme előtt. Tudta: ha Jamesre nézne, csak a saját lelkiállapotát látná visszatükröződni az arcán, a pánik végtelen folyosóján, amely sehová sem vezet. Azon töprengett, mikor volna okés, ha lelépnének. Nem

tudott szabadulni a furcsa szégyenérzettől amiatt, hogy ő volt az, aki hivatlanul beosont a házba – mintha valamiképpen ő maga okozta volna ezzel az öregúr halálát.

– Nem lett volna szabad pedofilnak neveznem – mondta Quentin hangoosan. – Hiba volt.

– Ja. Durva hiba – értett egyet James. Lassan beszéltek, mintha mindketten most próbálnák életükben először használni a nyelvet.

Az egyik mentős, a nő, felegyenesedett a holttest mellett guggoló helyzetéből. Quentin nézte, ahogy kinyújtózik, a derekára szorítja a tenyerét, és előbb az egyik, majd a másik oldalra billenti a fejét. Azután feléjük indult, és menet közben lehámozta a kezéről a gumikesztyűt.

– Hát – jelentette be csaknem vidám hangon –, ennek annyi! – Az akcentusa alapján ítélve angol lehetett.

Quentin megköszörülte kiszáradt torkát. A nő célzott, és bravúrosan bedobta a kesztyűket a szoba túlsó végében álló szemeteskosárba.

– Mi történt vele?

– Agyvérzés. Szép és gyors módja a távozásnak, ha már menni kell. Neki pedig, úgy tűnik, kellett. Biztosan szeretett inni.

A kézmozdulatával eljátszotta, hogy felhajt egy felest.

Az arca kipirult a holttest melletti hosszú guggolástól. Legfeljebb huszonöt lehetett, és szépen élre vasalt, sötétkéék, rövid ujjú, kigombolható pólót viselt, egy stílusban elütő gombbal – *a stewardess a pokolba tartó járaton*. Quentin azt kívánta, bárcsak ne volna ennyire dögös a csaj. Az átlagos kinézetű nőkkel bizonyos szempontból sokkal könnyebb volt a dolga – velük nem kellett szembesülnie annak fájdalmaival, hogy valószínűleg foglaltak vagy elérhetetlenek. Ő azonban nagyon is vonzó volt: sápadt, vékony, és túlságosan is bájos, széles és elképesztően szexi szájjal.

– Hát... – Quentin nem tudta, mit mondhatna. – Sajnálom.

– Miért sajnálsz? – kérdezte a nő. – Talán te nyírtad ki?

– Én csak egy interjúra jöttem. Az öreg a Princetoni Egyetemnek készített interjúkat frissen végzett diákokkal.

– Akkor meg mit izgat?

Quentin tétovázott. Azon töprengett, nem értette-e félre ezt az egész beszélgetést. Felállt, amit amúgy már akkor meg kellett volna tennie, amikor a nő odalépett hozzájuk. Sokkal magasabb volt nála. Még az adott körülmények között is úgy gondolta, hogy ennek a csajnak túl határozott fellépése van mentőorvos létére. Mintha nem is igazi doki volna, vagy ilyesmi. Meg akarta

nézni, nincs-e valami névtábla kitűzve a mellkasára, de nem szerette volna, ha rajtakapja a nő, hogy a mellét bámulja.

– Nem konkrétan az ő személye izgat – felelte Quentin óvatosan –, csak úgy általában tulajdonítok bizonyos eszmei értéket az emberi életnek. Ezért, bár nem ismertem őt, azt hiszem, mégis joggal mondhatom, hogy sajnálom, hogy meghalt.

– De mi van, ha életében egy szörnyeteg volt? Talán tényleg lehetett pedofil is.

Meghallotta, amit mondtam.

– Talán. De az is lehet, hogy rendes fickó volt. Vagy akár egy szent.

– Akár.

– Jó sok időt tölthettek halott emberek társaságában – váltott tegezésre. A szeme sarkából bizonytalanul érzekelte, hogy James zavarodottan figyeli a kibontakozó, különös párbeszédet.

– Hát, elvileg ugye az volna a dolgunk, hogy életben tartsuk őket. Legalábbis ezt mondják nekünk.

– Elég kemény lehet.

– Akik már kipurcantak, azokkal sokkal kevesebb a gond.

– Csendesebbek.

– Pontosan.

A nő tekintete nem igazán volt összhangban azzal, amit mondott. Leplezetlenül méregette a srácot.

– Nézze, hölgyem! – vágott közbe James. – Szerintem jobb volna, ha mi most lelépnénk.

– Hová ez a sietség? – kérdezte a nő. A tekintetét közben továbbra sem vette le Quentinről. Úgy tűnt, hogy – gyakorlatilag szinte mindenki mással ellentétben – jobban érdekli ő, mint James. – Figyeljete, azt hiszem, hogy az öreg hagyott itt nektek valamit.

A nő felvett két A4-es méretű barna borítékot egy márványborítású asztalkáról. Quentin a homlokát ráncolta.

– Azt nem hinném.

– Szerintem tényleg mennünk kéne – próbálkozott James újra.

– Igen, ezt már mondtad – felelte a mentősnő.

James kinyitotta az ajtót. A betóduló hideg üdítő és kellemes sokként hatott. Valahogy olyan kijózanítóan valóságosnak érződött. És Quentinnek pontosan erre volt most szüksége: többre a kinti valóságból. És kevesebbre *ebből*, bármi legyen is ez.

– De most komolyan – erősködött a nő. – Szerintem vigyétek csak magatokkal. Lehet, hogy fontos.

A tekintete továbbra is Quentin arcát fürkészte. A pillanat mozdulatlaná sűrűsödött körülöttük. Az előtérben csipőssé és kissé nyirkossá vált a levegő, ő pedig alig pár méterre állt egy holttesttől.

– Nézze, mi most lelépünk – mondta James. – Köszönjük. Biztos vagyok benne, hogy mindent megtettek, amit csak tudtak.

A szexi mentős hölgy sötét haja két vastag copfba fogva lógott. Ékszerként fényes, sárga, zománcozott gyűrűt hordott, és díszes, antik ezüst karórát. Fitos orra, apró, hegyes álla, és sápadt bőre volt. A halál vékony, törékeny, csinos angyalaként állt ott, és a kezében tartott két barna borítékot, amikre az ő nevük volt írva vastag marker filces, nagy betűkkel. Valószínűleg átíratok vagy bizalmas ajánlások lehettek bennük. Quentin valamilyen okból – talán csak mert tudta, hogy James nem fogja – elvette tőle, amin a saját neve szerepelt.

– Rendben. Viszlát, srácok! – énekelte a mentős csaj. Azzal sarkon perdült, visszament a házba, és becsukta maga mögött az ajtót. Egyedül maradtak a verandán.

– Na... – összegezte James. Az orrán át hangosan beszívta a levegőt, és egy határozott szusszanással kifújta.

Quentin biccentett, mintha egyetértését fejezte volna ki azzal, amit James mondott. Lassan visszaballagtak a járdához vezető kis ösvényen. Még mindig szédelgett a feje. Nem igazán érzett semmi késztetést, hogy megbeszélje Jamesszel a történeteket.

– Figyu – kezdte James. – Szerintem jobb lenne, ha nem maradna nálad.

– Ja – bólintott Quentin.

– De tudod, még mindig visszaadhatod. Úgy értem, mi lesz, ha kiderül?

– Hogy derülne ki?

– Mit tudom én.

– Ki tudja, mi van ebben a borítékban? Akár még hasznos is lehet.

– Ja, hát, akkor még szerencse, hogy a fickó beadta a kulcsot – mondta James kissé ingerülten.

Szó nélkül ballagtak tovább egészen a háztömb végéig; mindkettejüket bosszantotta a másik jelenléte, bár ezt önmaguknak sem akarták bevallani. A palakövel burkolt járda nyirkos volt, az ég pedig ezüstösen ragyogott az esőtől. Quentin tudta, hogy valószínűleg tényleg nem kellett volna elfogadnia

azt a borítékot. Mérges volt magára, amiért elvette, és Jamesre is, amiért ő a sajátját nem.

– Figyu, majd koccanunk – mondta James. – Most mennem kell, Jules vár a könyvtárban.

– Oké.

Szertartásosan kezét ráztak. Az egész olyan furcsán véglegesnek tűnt. Quentin lassan elsétált az Első utcán. A házban, ahonnan épp távoztak, nemrég meghalt egy ember. *Még mindig máshol járok.* Egyszerre ráébredt – *micsoda szégyen* –, hogy legbelül voltaképp megkönnyebbülést érez, amiért végül mégsem kellett ma részt vennie a Princeton-interjúján.

Kezdett sötétedni. A nap máris lenyugvóban volt a Brooklynt beborító szürke felhőpaplan mögött. Az elmúlt órában most jutott eszébe először a mára hátramaradt tennivalói listája: a fizikai problémamegoldó készlet, a töridoga, az e-mailek, a mosatlan és a szennyes. A teendők súlya visszarángatta őt a hétköznapi világ gravitációs kútjába. El kell majd magyaráznia a történeteket a szüleinek, akik azután – valami számára felfoghatatlan és ezért kellő határozottsággal vissza nem utasítható módon – el fogják érni, hogy úgy érezze: mindez az ő hibája. Azzal pedig a dolgok visszazökkennek majd a rendes kerékvágásba. A könyvtárban randizó Juliára és Jamesre terelődtek a gondolatai. A lány a nyugati civilizációról Mr. Karrasnak benyújtandó házi dolgozatán ügyködik majd – azon a hathetes projekten, amit végül persze két álmatlanul töltött nap és éjszaka alatt fog összedobni. Bármilyen buzgón sóvárgott is utána, hogy övé legyen a lány, és ne Jamesé, azt nem igazán tudta elképzelni, hogyan nyerhetné el a szívét. Számos fantáziálása leghihetőbb verzióiban James váratlanul és fájdalommentesen elhunyt, hátrahagyva a zokogva gyászoló Juliát, aki ezután lágyan omlott a karjaiba.

Miközben ütemesen lépkedett, Quentin kibontotta a borítékot lezáró piros cérnás csatot. Tüstént látta, hogy nem az ő szövegének átírata és nem is valamiféle hivatalos dokumentum lapul benne. A boríték mélyén egy notesz rejtőzött. Régi, ütött-kopott darabnak tűnt; a sarkai benyomódtak és simává, gömbölyüvé koptak, a borítója pedig foltokban megsárgult.

Az első oldalon, tintás kézírással az alábbi szöveget olvasta:

A Varázslók

A „Fillory és még azon is túl” sorozat hatodik kötete

A tinta már megbarnult a kortól. *A Varázslók* – Quentin nem tudott róla, hogy Christopher Plover valaha is könyvet írt volna ilyen címmel.

Azt pedig bármelyik könyvmoly alpból tudta, hogy a Fillory-sorozat csupán ötkötetes.

Amikor lapozott egyet, a lapok közül kicsusszant egy kettéhajtott, fehér noteszlap, amelyet rögtön felkapott és elsodort a szél. Egy másodpercre fennakadt egy kovácsoltvas kerítés rácsán, majd a szél ismét továbbšöpörte.

A lakótömb előtt kicsiny, háromszögletű közös kert húzódott; túl szűk és rendhagyó alakú földdarabka ahhoz, hogy a területfejlesztők műve lehessen. Minthogy a vitatott tulajdonjogi helyzet fekete lyukként szippantott magába minden hivatalos megoldási kísérletet, az aprócska parcellát már évekkel ezelőtt önkényesen birtokba vette a vállalkozó szellemű szomszédok egy kis közössége, amely kiásta, és az állam északi részéből származó gazdag, fekete humusztalajra cserélte a Brooklynban őshonos, eredeti savas homokot. Eleinte sütőtököt, paradicsomot és zöldhagymát termesztettek, és kicsiny japán sziklakerteket rendeztek be itt, a derű és nyugalom apró szigeteit. Ám idővel kezdték elhanyagolni a területet, és a haszonnövények helyett szívós városi gyomok vertek gyökeret, majd teljesen elburjánzottak, kiszorítva törékenyebb, egzotikusabb vetélytársaikat. A noteszlap most ebbe a sűrű kuszaságba repült be, és eltűnt a szeme elől.

Az évnek ebben a kései időszakában már az összes növény elszáradt vagy haldoklott, még a gyomok is. Quentin begázolt a derékig érő dzsumbujba; a nadrágjába száraz növényi száraz akadtak, bőrcipője talpa alatt pedig barna üvegszilánkok recsegtek. Átvillant a fején, hogy a cetlin talán a dögös mentős csak mobilszáma szerepel. A kert keskeny volt ugyan, ám meglepően hosszan elnyúlt. Három vagy négy méretes fa is nőtt benne, és ő minél mélyebbre hatolt közéjük, annál sötétebb és sűrűbb lett körülötte a növényzet.

Végül sikerült megpillantania a noteszlapot, amely fennakadt a magasban, az indákkal befuttatott rácsozaton. Félő volt, hogy a papiros újra elszabadul, és kirepül a hátsó kerítés lécein, mielőtt még odaverekedhetné magát. Ekkor megszólalt a telefonja: az apja hívta. Quentin nem törődött vele. A szeme sarkából mintha látta volna, amint valami nagy és sápadt lény elsuhan a saspáfrány levelei mögött, ám mire odakapta a fejét, már eltűnt. Tovább nyomakodott az összeszottyadt kardvirágok és petúniák, a vállig érő, elszáradt napraforgószárazak és rózsabokrok között – a törékeny, merev ágak és virágok sűrűjében, amelyek halálukban díszes gyolcsmintázatba fagytak.

Azt hitte volna, hogy mostanra már átjut egészen a Hetedik Sugárútig. Még elszántabban tört magának utat a ki tudja, milyen mérgező növényzetben. *Már csak ez hiányzik, egy francos szömörcecsípés.* Különös volt látnia, ahogy az

élettelennek tűnő növénytakaróban itt-ott még mindig előkandikált néhány eleven, zöld szár, amely ki tudja, honnan szívott még magának éltető nedveket. Hirtelen megcsapta az orrát valami édes illatfoszlány a levegőben.

Megtorpant. Egyszerre minden elcsendesedett. Semmi autódudálás, semmi szirénavijjogás. A telefonja is abbahagyta a csörgést. Metsző hideg lett, az ujjai teljesen elgémberedtek. *Visszaforduljak, vagy nyomuljak tovább?* Még beljebb préselte magát a sűrű sövénybe, lehunyt szemmel grimaszolt, miközben kezével védte arcát az érdes, karcoló gallyak között. Megbotlott valamiben – egy régi kőben. Egyszeriben rátört a hányinger. Verítékezni kezdett.

Amikor újra kinyitotta a szemét, egy hatalmas, széles, tökéletesen sík, fák övezte zöld gyepen találta magát. A dús fű ellenállhatatlanul illatozott. Az arcát forró napsugarak melengették.

Rossz szögéből tűzött rá a nap. *És hova az ördögbe tűntek a felhők?* Az égbolt vakítóan kék volt. Émelyítően forgott körülötte a világ. Pár másodpercig visszatartotta a lélegzetét, majd kifújta a tüdejéből a fagyos téli levegőt, és meleg nyári levegőt szívott a helyébe, amely sűrűnek hatott a benne lebegő pollenszemcséktől. Tüsszentett egyet.

A széles, füves síkságon túl, látótávolságban hatalmas ház emelkedett – csupa mézsárga terméskő és szürke palalemez, mindenféle kéményekkel, oromzattal, tornyocskákkal, tetőkkel és fedélszerkezetekkel díszítve. Középen, a főépület felett fenséges óratorony tört a magasba; még Quentinnek is szemet szúrt, milyen különös és elütő kiegészítésül szolgált ez egy máskülönben magánrezidenciának látszó épületnek. Maga az óraszerkezet velencei stílusban készült: egyetlen tüskés mutató forgott körbe a római számokkal jelölt számlapon. Az egyik épületszárny fölé egy obszervatórium zöldes, eloxidálódott rézkupolája emelkedett. A ház és a pázsit között hívogató angolkert jellegű teraszok és csalitok, élősövények és szökőkutak váltakoztak.

Quentin egészen biztos volt benne, hogy ha pár másodpercig teljesen mozdulatlanul áll, egyszerre minden visszazökken a rendes kerékvágásba. Azon töprengett, nem valami szörnyű és végzetes idegösszeomlást vagy hasonlót él-e át éppen. Óvatosan visszasandított a válla felett. Nyomát sem látta maga mögött a kertnek, csak néhány nagy, lombos tölgyfa magasodott ott, egy elég rengetegnek tűnő erdő hírnökeiként. A bal hóna alól lecsorgott a veríték a bordáin. Nagy volt a forróság.

Quentin ledobta a zsákját a pázsitra, és lerázta magáról hosszú felsőkabátját. A csendben bágyadtan felcsiripelt egy madár. Jó húszméternyiével odébb egy magas, vékonydongájú kamasz egy fatörzsnek dőlve cigizett, és őt nézte.

Nagyjából Quentinnel egyidősnek tűnt. Legombolt nyakú, nagyon vékony halvány rózsaszín csikokkal díszített férfinget viselt, élre vasalt gallérral. Nem nézett egyenesen Quentinre, csak szívott egy slukkot a cigijéből, és kifújta a füstöt a meleg nyári levegőbe. A jelek szerint egyáltalán nem zavarta a hőség.

– Szia! – kiáltott oda neki Quentin.

Erre feléje fordult. Odabiccentett egyet Quentinnek, de nem felelt.

Quentin odasétált hozzá, a tőle telhető leglazább közömbösséggel. Tényleg nem akarta olyan személy benyomását kelteni, akinek halvány fogalma sincs róla, mi a helyzet. Még a kabátja nélkül is szakadt róla a veríték. Úgy érezte magát, mint egy túlóltözött angol felfedező, aki megpróbál lenyűgözni egy szkeptikus trópusi bennszülöttet. Azonban volt valami, amit meg kellett kérdeznie.

– Ez itt... – kezdte Quentin, és megköszöri a torkát. – Szóval, ez itt Fillory? – Hunyorgott a vakító napfényben.

A fiatal srác nagyon komoly tekintettel nézett Quentinre. Újabb hosszú slukkot szívott a cigijéből, azután lassan megcsóválta a fejét, miközben kifújta a füstöt.

– Nem – felelte. – New York állam északi része.

VARÁZSKAPU

Nem nevette ki. Ezt Quentin később nagyra értékelte.

– Észak? – ismételte Quentin döbbenten. – Úgy érted, mint mondjuk Vassar?

– Láttam, hogy érkezel – folytatta a srác. – Gyere, oda kell mennünk a Házhoz. Elpöccintette a csikket, és nekivágott a széles pázsitnak. Nem pillantott hátra, hogy Quentin követi-e, és ő először tényleg nem is ment utána; ám azután hirtelen belé hasított a félelem, hogy itt marad egyedül ezen az ismeretlen helyen, és szedni kezdte a lábát. Kocogva igyekezett utolérni az idegen srácot.

A zöld terület hatalmas volt, legalább féltucatnyi futballpálya együttes méretével vetekedett. Egy örökkévalóságnak tűnt, mire sikerült átvágniuk rajta. A nap közben végig forrón égette Quentin tarkóját.

– Szóval, mi a neved? – kérdezte a srác olyan hangon, hogy süttött belőle, valójában nem igazán érdekli a válasz.

– Quentin.

– Bájós. Honnan jöttél?

– Brooklynból.

– Hány éves vagy?

– Tizenhét.

– Én Eliot vagyok. Ne mondj el semmi mást, mert nem akarom tudni. Nem szeretnék semmilyen érzelmi kötődést.

Quentinnek szinte futólépésben kellett haladnia, hogy tartani tudja vele a tempót. Volt valami Eliot arcában, ami különössé tette. A testtartása nagyon egyenes és szabályos volt, ám a szája furcsán oldalra húzódott, ami állandó félgrimaszba rántotta az arcát, és ettől félig-meddig kilátszottak a valószínűtlen szögökben álló, girbegurba fogai. Úgy festett, mint akit rosszul kapott el a szülézfogó, mint egy enyhe születési rendellenességgel világra jött gyerek.

Szokatlan megjelenése ellenére azonban Eliotból olyan könnyed és laza higgadság és önuralom áradt, amitől Quentinben sürgető vágy támadt, hogy a barátja lehessen, vagy akár egyenesen szerepet cseréljen vele. Ő nyilvánvalóan azok közé az emberek közé tartozott, akik otthon érezték magukat a világban – természetesen lebegett a felszínen, miközben Quentinnek úgy tűnt, ő kénytelen szakadatlanul kimerítő és megszégyenítő kutyauzászással evickélni, csak hogy legalább néha egy-egy korty levegőhöz jusson.

– Szóval, mi ez a hely? – firtatta Quentin. – Te itt élsz?

– Úgy érted, itt, Varázskapuban? – kérdezte Eliot fesztelenül. – Ja, asszem.

– Elérték a gype túlsó szélét. – Már ha ezt nevezhetjük életnek.

Eliot egy, a magas élősövényben nyíló résen át bevezette Quintint egy levelekkel teli, árnyas Labirintusba. A bokrok úgy lettek precízen lenyírva, hogy szűk, fraktálszerűen elágazó folyosókat alkossanak, amelyek szabályos közönként apró, árnyékos fülkékre és udvarokra nyíltak. Maga a sövény olyan sűrű volt, hogy egyáltalán nem szűrődött át rajta semmi fény, itt-ott azonban a napsugarak egy-egy sárga pászmája vetült az ösvényre odafentről. Útközben hol egy csobogó szökőkút, hol egy komor, viharvert, fehér kőszobor mellett haladtak el.

Jó öt perccel később kiléptek a Labirintusból egy benyílón át, amelynek két oldalán a hátsó lábukon ágaskodó medvék formájára nyírt díszfák tornyosultak, és kijutottak egy kőterasra a hatalmas Ház árnyékában, amelyet Quentin már messziről is látott. Egy szélfuvallat hatására úgy tűnt, mintha az egyik magas, leveles medvealak lassan feléje fordította volna a fejét.

– A dékán valószínűleg egy percen belül lejön érted – könyörült meg rajta Eliot. – Ide figyelj, ülj le oda – mutatott egy rozszant kőpadra, mintha csak egy túlságosan lelkes kutyát utasítana, hogy maradjon veszteg –, és próbálj meg úgy viselkedni, mintha idetartoznál. Ha pedig beáruulsz neki, hogy cigizni láttál, a pokol legmélyebb bugyrába száműzlek. Ahol ugyan még sosem jártam, de ha csak a fele igaz a szóbeszédnek, csaknem olyan rémes hely, mint Brooklyn.

Azzal Eliot sarkon fordult, és már el is tűnt a sövénylabirintusban, Quentin pedig engedelmesen leült a padra. Lebámult a fényes, fekete interjúcipői közötti szürke kőlapokra, a hátizsákjára és az ölében összehajtott kabátjára. *Ez az egész teljes képtelenség* – gondolta józanul; a szavak elhangzottak ugyan az elméjében, de ez semmiféle hatást nem gyakorolt a világra körülötte. Úgy érezte magát, mintha valami nem túl kellemetlen bódulatban lenne része. A kő járólapokba aprólékos gonddal egymásba fonódó indák mintázatát vésték, vagy esetleg részletesen kidolgozott, kalligrafikus szavakat rejtettek, amelyek idővel

az olvashatatlanságig elkoptak. A napfényben apró porszemcsék lebegtek, és repítőszőrös magvacskák sodródtak lágyan. *Ha hallucinálok, akkor brutálisan jó a képfelbontás* – gondolta.

Az egészben a csend volt a legfurcsább. Akárhogy hegyezte a fülét, egy árva autózajt se hallott. Úgy érezte, mintha egy mozifilmben szerepelne, ahol a hangsávot váratlanul lenémítették.

Egy kétszárnyas üvegajtó megzörrent párszor, majd kinyílt. A teraszra kilépett egy csíkos vászonzakót viselő magas, kövér férfi.

– Szép jó napot! – köszöntötte. – Te volnál hát Quentin Coldwater.

Hibátlan kiejtéssel beszélt; mintha azt szeretne volna, hogy legyen egy kis angolos akcentusa, ám nem volt eléggé sznob ahhoz, hogy színlelje. Szelíd, kerek arcát ritkás szőke haj keretezte.

– Igen, uram. – Quentin még soha életében nem szólított egyetlen felnőttet (és senki mást) sem „uram”-nak, de ez most egyszeriben valahogy helyénvalónak tűnt.

– Légy üdvözölve a Varázskapu Egyetemen! – folytatta a férfi. – Feltételezem, már hallottál rólunk.

– Hát, ami azt illeti, nem, uram – ismerte be Quentin óvatosan.

– Nos, lehetőséget kaptál egy itteni felvételi vizsgára. Nekivágsz?

Quentin nem tudta, mit feleljen. Amikor ma reggel felébredt, egyáltalán nem ilyen kérdésekre számított.

– Nem tudom – felelte pislogva. – Mármost, azt hiszem, nem vagyok biztos benne.

– A válaszod tökéletesen érthető, ám attól tartok, nem elfogadható. Nekem egy határozott igenre vagy nemre van szükségem. No, persze csak a vizsgát illetően – tette hozzá segítőkészen.

Quentinnek az a kifejezett érzése támadt, hogy ha most nemet mond, mindez véget ér, mielőtt becsukja a száját, és újra ott találja magát a hideg esőben, a kutyaszaros járdán ácsorogva az Első utcában, azon tűnődve, vajon miért érezte akkor egy futó másodpercre a tarkóján a nap melegét. Erre pedig nem állt készen. Még nem.

– Hogyne, oké – bólintott, nem akarva túl mohónak és türelmetlennek tűnni. – Igen.

– Pompás! – Házigazdája azok közé a látszólag jó kedélyű emberek közé tartozott, akiknek csak az arcuk tükrözött vidámságot, a szemük nem igazán. – Akkor hát lássuk azt a vizsgát! A nevem Henry Fogg... ha kérhetem, mellőzd a poénokat, már mindet hallottam... viszont nyugodtan szólíthatasz

dékán úrnak. Kövess, kérlek! Azt hiszem, te vagy az utolsó érkező – tette még hozzá.

Valójában egy árva poén sem jutott Quentin eszébe. A házba belépve csendes és hűs léghő fogadta, a levegőben pedig a könyvek, keleti szőnyegek, régi fabútorok és dohányfüst sűrű, fűszeres illata terjengett. A dékán türelmetlenül lépkedett előtte. Beletelt egy percbre, mire Quentin szeme alkalmazkodott az új fényviszonyokhoz. Keresztülsiettek egy tágas nappalin, amelynek falán sötét olajfestmények függtek, végighaladtak egy szűk, faburkolatú folyosón, majd felkapaszkodtak többemeletnyi lépcsősoron, míg végül elérkeztek egy masszív faajtóhoz.

Abban a pillanatban, ahogy kinyílt, több száz szempár villant, és tekintetek sokasága szegeződött Quentinre. A helyiség hosszú és levegős volt, és különálló fa iskolapadok sorakoztak benne szabályosan elrendezve. Mindegyik padban egy-egy komoly tekintetű tinédzser ült. Nyilvánvalóan osztályteremben voltak, ám nem olyanban, amilyenhez Quentin szokott – ahol a salaktégla falakat hirdetőablák és poszterek borították, rajtuk ágakról csüngő kiscicák képei, a „KITARTÁS, BÉBI!” lufibetűs felirattal. Nem: ennek a teremnek a falát régi terméskövekből emelték. A helyiséget betöltötte a ragyogó napfény, és hosszasan-hosszan elnyúlt hátrafelé. Olyan hatást keltett a látványa, mint valami tükrökkel kivitelezett vizuális trükk.

A diákok többsége Quentinnel egyidős lehetett, és a jelek szerint a lazaság és barátságosság ugyanolyan általános szintjén álltak, mint ő. Ám nem mindannyian. Akadt köztük néhány punkfigura is, tarajos frizurával vagy kopaszra borotválva, és látott egy jelentős gót csoportot is köztük, meg egy olyan szuperkomoly zsidót, egy haszidot. Egy túl nagy, vörös keretes szemüveget viselő égimeszelő lány ostobán vigyorgott mindenkire. A fiatalabb csajok némelyike viszont úgy festett, mint aki az imént bőgött. Az egyik srácon nem volt póló, és az egész hátát zöld meg vörös tetoválások borították. *Jesszusom! Milyen szülők engednek ilyesmit a kőlykeiknek?* – gondolta Quentin. Egy másik motoros kerekesszékekben ült. Egy harmadiknak hiányzott a bal karja. Sötét, legombolt nyakú inget viselt, amelynek az egyik ujja fel volt hajtva, és ezüstkapocs tartotta meg a helyén.

Az összes iskolapad teljesen egyforma volt, és mindegyiken egy hagyományos, üres, kék tesztfüzet hevert, mellette egy vékony, nagyon hegyes 0,3-as grafitceruzával. Minden dolog közül, amit Quentin eddig itt látott, ez volt a legelső, ami ismerősnek tűnt neki. Egyetlen üres pad maradt valahol a terem végében: odament, helyet foglalt, és fülsiketítő nyikordulással előrébb húzta

a székét. Egy pillanatra csaknem azt hitte, mintha Julia arcát látta volna megvillanni a tömegben, ám a lány csaknem azonnal félrefordította a fejét, és egyébként sem maradt idő a báméskodásra. A tanterem elején Fogg dékán mesterkéltén megköszörülte a torkát.

– Nos akkor – kezdte. – Pár dolog előjáróban. A vizsga egész időtartama alatt néma csend lesz. Nyugodtan ránézhetnek a többi hallgató lapjára; tapasztalni fogjátok, hogy üresnek tűnik majd a számotokra. A ceruzátok nem igényel további hegyezést. Ha szeretnétek egy pohár vizet, csak tartsátok fel a fejetek fölé három ujjatokat, így! – Azzal a gyakorlatban is szemléltette a mozdulatot.

– Ne aggódjatok amiatt, ha netán felkészületlennek érzitek magatokat a vizsgára. Sehogyan sem tudtatok volna felkészülni rá, habár éppilyen helytálló lenne azt mondani, hogy bizonyos értelemben egész eddigi életetekben erre a vizsgára készültetek. Mindössze kétféle eredmény létezik: megfelelt és nem felelt meg. Ha megfelelték, továbbléphettek a vizsga második fordulójába. Ha nem felelték meg, és a többségetek nem fog, akkor hazakerültök az otthonaitokba valamiféle hihető alibivel, és csak vajmi kevés és homályos emléketek marad erről az egész eseményről.

– A teszt időtartama pontosan két és fél óra. Lássatok neki!

A dékán a falitábla felé fordult, és felrajzolta rá egy óra számlapját. Quentin lepillantott az asztalán heverő üres brosúrára. Már nem volt üres. Kezdett megtelni kérdésekkel; a betűk szó szerint a szeme láttára jelentek meg a papíron, sorra, egymás után rajzolódtak ki.

A tantermet megtöltötte a kollektív papírzizegés; mintha egy egész madárraj kelt volna szárnyra. Fejek hajoltak a tesztlapok felé, teljes összhangban. Quentin ráismert erre a mozdulatra. Egy sereg nagy teljesítményű színjeles tesztgyilkos veselkedett neki ezzel a lendülettel vérveritékes munkájának.

És ez teljesen rendben is volt így. Hiszen ő is közéjük tartozott.

Quentin nem úgy tervezte, hogy a délután – vagy a reggel, vagy ki tudja, milyen napszak – hátralévő részét egy sorozatgyártott, ismeretlen témájú teszt kitöltésére szánja egy merőben ismeretlen oktatási intézmény falai között, valamilyen idegen, eltérő éghajlati zónába tartozó helyen, ahol még mindig vadul tombol a nyár. Neki most Brooklynban kellett volna dideregnie, miközben interjút készít vele valami idős polgár, aki időközben elhalálozott. Ám a közvetlen körülmények belső logikája elsöpörte minden egyéb aggodalmát,

bármily megalapozottnak is tűntek egyébként. Ő aztán sosem szállt vitába a logikával.

A tesztfeladatok jó része számtan volt; elég alapszintű anyagnak tűnt Quentinnek, aki olyan rejtélyesen jól szerepelt matekból, hogy a gim, ahová járt, kénytelen volt az oktatásának ezt a részét átengedni a Brooklyn Collegének. Semmi vészesebb, mint egy-két tetszetős differenciális geometriai számítás és pár lineárisalgebra-tétel bizonyítása. Ám akadtak jóval egzotikusabb kérdések is. Némelyikük egyenesen totál értelmetlennek tűnt. Az egyik például egy kártyalap hátoldalát mutatta – persze nem egy tényleges kártyalapét, hanem csak a *rajzát*, a bicikliző angyali ikrek szokásos ábrájával –, és neki meg kellett tippelnie, hogy a pakli melyik lapja az. *Hát van ennek egyáltalán bármi értelme?*

Vagy a teszt egy későbbi részében kapott egy idézetet *A viharból*, azután ki kellett találnia egy kamu nyelvet, és le kellett fordítania az eredeti Shakespeare-szöveget az általa kisütött halandzsára. Ezt követően kérdéseket kapott az általa kiöltött műnyelv nyelvtanával és helyesírásával kapcsolatban, majd – *De most őszintén, ennek tényleg mi értelme?* – annak a kitalált országnak a képzeletében létező földrajzáról és kultúrájáról is írnia kellett, ahol folyékonyan beszéltek az általa kitalált nyelvet. Majd a kamu nyelvre átültetett eredeti passzust vissza kellett fordítania angolra, miközben különös figyelmet szentel a művelet után felbukkanó bármilyen esetleges nyelvtani, szóhasználati és jelentésbeli torzulásra. *Most komolyan!* Mindig beleadott apait-anyait az iskolai tesztekbe, de ebben a helyzetben nem volt egészen biztos benne, hogy mit is várnak tőle.

Ahogy haladt a kitöltésével, a teszt menet közben is változott. A szövegértési szakasz mutatott neki egy paragrafust, amely olvasás közben elenyészett a papírról, majd kvízkérdések sora következett a szöveg tartalmáról. *Valami újfajta komputerizált papír lenne – nem erről olvastam valahol, hogy valaki már dolgozik rajta? Digitális tinta? Mindenesetre bámulatos a felbontása.* Megkapta feladatnak, hogy rajzoljon egy nyulat, amelyik nem volt hajlandó nyugton maradni, miközben készítette – mihelyt mancsokat firkantott neki, kéjesen vakarózni kezdett, majd körbeugrándozott az oldalon, belerágcsálva a többi kérdésbe, úgyhogy valósággal kergetnie kellett a ceruzájával, hogy befejezhesse a bundája besatírozását. Végül néhány sebtében odaskiccelt retekkel sikerült valamelyest elterelnie a figyelmét, majd gyorsan kerítést rajzolt köré, hogy kordában tartsa a kis satsifülest.

Rövidesen minden egyébről megfeledkezett, és csak arra figyelt, hogy sorra megválaszolja a különös kérdéseket, egyik kielégítő választ biggyesztve oda a

másik után tetszetős, elegáns kézírásával, igyekezve kielégíteni a teszt minden perverz kérését. Egy teljes óra eltelt, mire egyáltalán felpillantott a papírjából. A hátsója sajtogott. Mocorogni kezdett a székén. Az ablakokon beszűrődő napfényfoltok odébb vándoroltak.

De valami más is megváltozott. Amikor nekilátott a felmérőnek, minden egyes padban ültek, mostanra azonban több is üresen állt. Pedig nem vette észre, hogy bárki is távozott volna a teremből. Quentin zsigereiben a kétség hideg, kristálykemény magja kezdett formálódni. *Jesszusom, ezek biztos máris befejezték.* Nem volt hozzászokva, hogy klasszisokkal jobbak legyenek nála bármilyen osztályban. A tenyerét csípni kezdte a saját verítéke: beletörölte a combjába. *Kik ezek az arcok?*

Amikor Quentin a tesztfüzet következő oldalára lapozott, az üresen állt, leszámítva a lap közepén díszelgő egyetlen, cikornyás betűkkel írt szót: *FIN* – akár egy régi mozifilm végén.

Hátradőlt a székén, és sajtó szeméhez nyomta fájó tenyerét. Hát, elröppent életének két olyan órája, amit már sosem kap vissza. Quentin még mindig nem vette észre, hogy bárki is felkelt és távozott volna a teremből, a helyiségben mégis kezdett komolyan megritkulni a létszám. Mostanra legfeljebb talán ötven diák maradt, és már jóval több volt az üres iskolapad, mint amelyben ültek. Úgy tűnt, mintha lágyan, némán kicsusszant volna valaki a teremből, valahányszor másfelé fordult. A meztelen felsőtestű, tetovált hátú punk még mindig ott üldögélt. Bizonyára végzett a saját tesztjével, vagy feladta, mert azzal tökölt, hogy egyre újabb és újabb pohár vizet kért. Az asztala már zsúfolásig volt poharakkal. Quentin azzal töltötte a maradék húsz percet, hogy kibámult az ablakon, és egy pörgetős trükköt gyakorolt a ceruzájával.

Végül újra bejött a dékán, és azt mondta a még jelen lévőknek:

– Örömmel tájékoztatlak titeket, hogy mindannyian továbbjutottatok a teszt következő fordulójába. Ebben a körben a Varázskapu tantestületének tagjai egyéni képességeitek alapján fognak elbírálni benneteket. Várakozás közben nyugodtan ehettek, ihattok, felfrissülhettek, és beszélgethettek a társaitokkal.

Quentin összesen huszonkét főt számolt össze, az eredeti csoportnak talán egytizedét. Bizarr módon egyszer csak belépett egy néma, komikusan hiteles, fehér kesztyűt viselő komornyik, és elkezdett körbejárni a teremben. Mindannyiuknak kiosztott egy-egy fatalcát, rajta egy szendviccsel – sült vörös paprika és nagyon friss mozzarella sajt volt kovászos kenyéren –, egy jó nagy körtével és egy vastag kocka étcsokival. Minden diáknak kitöltött a

poharába felirat nélküli, külön üvegekből valami zavarosan pezsgó szénsavas üdítőitalt – mint kiderült, grépfrútos szódát.

Quentin megebédelt, és odaoldalgott az első sorhoz, ahol a többi bejutott diák gyülekezett. Szánalmasan megkönnyebbültnek érezte magát, hogy sikerült idáig eljutnia, noha valójában halvány fogalma sem volt róla, neki miért sikerült, és másoknak miért nem, vagy hogy mivel jár majd a sikeres vizsga. A komornyik türelmesen átpakolta a lötyögő és csörömpölő vizespoharakat a punk asztaláról egy tálcára. Quentin Juliát kereste a tekintetével, ám a lánynak vagy nem sikerült a „beugrója”, vagy eleve nem is járt ott soha.

– Meg kellett volna szabniuk egy pontos határt – magyarázta épp a punk, aki az imént Penny néven mutatkozott be. Szelíd, ábrándos arckifejezése volt, ami furcsa ellentmondásban volt máskülönbén félelmetes megjelenésével. – Hogy hány pohár vizet kérhetünk. Mondjuk fejenként legfeljebb ötöt. Szeretem letesztelni az ilyen agyatlanságokat, ahol a rendszer a saját szabályaival vág maga alá.

Vállat vont.

– Meg amúgy is, untam magam. A tesztfüzet az első húsz perc után kijelentette, hogy kész vagyok.

– Húsz perc? – Quentinben a csodálat és az irigység tusakodott egymással. – Jesszusom! Nekem két órámba telt befejezni.

A punk újra vállat vont, és vágott mellé egy grimaszt, ami azt üzent: „Most mégis mit vársz, mi a francot mondjak erre?”

A tesztet sikeresen teljesítőkből a bajtársiasság viaskodott a bizalmatlansággal. Néhányan bemutatkoztak, elárulták, hová valósiak, és óvatos megjegyzéseket fűztek a teszthez, habár minél több részletre derült fény, annál nyilvánvalóbb lett a számukra, hogy mindenki különböző feladatokat kapott. Az országból mindenfelől érkeztek, két srácot leszámítva, akikről kiderült, hogy ugyanabban az inuit rezervátumban élnek, Saskatchewanban. Körbejárták a termet, és arról sztorizgattak, ki hogyan került ide. Nem volt két teljesen azonos történet, ám valami jellegzetes hasonlóság mindig akadt köztük. Valaki beszaladt egy félreeső sikátorba egy elveszett labda után, vagy egy víztelenítő árokba egy elkóborolt kecskét keresve, vagy követett egy megmagyarázhatatlan extra kábelt a gimi számítógépes termében, amely egy olyan titkos szerver-szobához vezetett, amely korábban sosem létezett. Azután jött a zöld gyp, a nyári hőség, és valaki, aki elkísérte őket ide, a vizsgaterembe.

Amint véget ért az ebédszünet, tanárok kezdtek bekukkantani hozzájuk, és sorra bementék a jelöltek neveit. Ábécé szerint haladtak, ezért alig telt

el pár perc, amikor egy komoly, negyvenes, vállig érő sötét hajú nő Quentin Coldwatert szólította. Quentin követte őt egy szűkös, lambériázott helyiségbe, amelynek hosszú ablakai meglepően nagy magasságból nyíltak rá a gondozott pázsitra, amin korábban ő is átvágott. Amikor bezárult mögöttük az ajtó, a szomszédos vizsgaszobából átszűrődő fecsegés zaját mintha hirtelen elvágták volna. Egy ütött-kopott, tekintélyes méretű, robusztus íróasztal két oldalán egy-egy szék várakozott, egymással szemben.

Quentin kissé szédült; mintha a tévében nézte volna a jelenetet. Röhejes volt az egész. De mégis magára parancsolt, hogy összpontosítson. *Elvégre ez itt egy verseny, vagy mi, én pedig mindig tarolok az efféle erőpróbákon.* Ez volt ő, és most érezte, hogy egyre növekszik a tét. Az asztal üresen állt, leszámítva egy pakli kártyát és egy kupac, nagyjából tucatszámú érmét.

– Úgy tudom, szereted a bűvésztükköket, Quentin – kezdte a nő. Enyhe európai, de közelebből meghatározhatatlan akcentussal beszélt. *Izlandi talán?*
– Kérlek, mutass be nekem párat!

Ami azt illeti, Quentin *valóban* szerette a bűvésztükköket. A varázslás és az illuzionisták világa iránti érdeklődése három éve kezdődött, ami részben az olvasási szokásainak köszönhető, főként azonban az iskolán kívüli elfoglaltságai színesítésének szánta, egy olyan tevékenységnek, amely nem kényszerítette a más emberekkel való tényleges érintkezésre. Quentin érzelemmentes órák százait töltötte iPodjával, és az egykedvűség révületében nézett végig számtalan érmeeltüntető, kártyakeverő és vékony műanyag pálcákból művirágcsokrokat elővarázsoló videót. Újra meg újra megnézte a szemcsés, silány minőségű oktatókazettákat, amelyeken középkorú férfiak szemléltettek lassított, közeli felvételeken bűvészműtávjákat, fehér vászonlepedők háttére előtt. Quentin felfedezte: a mágia egyáltalán nem olyan romantikus dolog, mint eleinte hitte. Sokkal inkább komor, az unalomig ismételt és csalóka szemfényvesztés. Ő pedig csak gyakorolt és gyakorolt, orrvérzésig, és idővel nagyon penge lett a dologban.

Quentinék háza közelében nyílt egy bolt, amely mindenféle selejtes elektronikai kutyuk, poros társasjátékok, szerencsekavicsok, műhánys és egyéb bizarr holmik mellett bűvészkellékeket is árult. Ricky, a pénztáros fazon, akinek – akár egy amiss farmernek – szakálla és barkója volt, de bajusza nem, nagy morogva, kelleetlenül beleegyezett, hogy adjon Quentinnek néhány tippet. Nem kellett hozzá sok idő, hogy a tanítvány felülmúlja a mesterét. Tizenhét évesen Quentin már ismerte *A whiskey és szóda* műtávját és a tükkös, félkezes pakliemelést, a zsonglörködés terén pedig megtanulta előadni a nem kis kihívást jelentő *Mills Mess-féle mozdulatsort* három – olykor pedig egy-

egy rövid, eksztatikus menet erejéig négy – labdával. A suliban mindig emelt valamelyest a népszerűségén, valahányszor demonstrálta, hogy képes erőteljes, robotszerűen pontos mozdulatokkal úgy eldobni csuklóból egy közönséges kártyalapot, hogy az négy méterről is élével egyenesen beleállt a menzán osztott íztelen, szivacszerű almák bármelyikébe.

Quentin először a kártyákért nyúlt. Büszke volt a paklikeverési tudományára, így a hagyományos *Riffle shuffle egybepörgetés* helyett fáraókeverést alkalmazott, arra a – sajnos valószínűtlen – esetre, ha a vele szemben ülő nő netán tudná, mi a különbség a két technika között, és tisztában lenne vele, milyen hihetetlenül nehéz jól és pontosan kivitelezni a fáraót.

Végigfutott a szokásos rutinján, amelyet már eleve, tudatosan úgy állított össze, hogy a lehető legtöbb ügyességi trükkjét felvonultassa: hamis emelések és keverések, felütések, csúsztatások, passzok, húzások követték egymást. A trükkök között egyik kezéből a másikba pörgette, zúdította, forgatta a lapokat, szemkápráztató alakzatokban és sebességgel. A mutatványsor mellé elvileg járt egy szabvány zsargonszöveg is, ám a szavai esetlenül, üresen csengtek ebben a csendes, levegős, káprázatos szobában az elegáns és méltóságteljes, korosodó asszony előtt. Rövidesen el is hallgatott, és inkább némán folytatta a bemutatót.

A lapok suhogó, csattogó és csusszanó zajokat adtak a nyugodt csendben. A nő rezzenéstelen éberséggel figyelt; engedelmesen húzott egy lapot, valahányszor megkérték rá, és nem mutatott meglepetést, amikor Quentin – minden valószínűség ellenére – elővarázsolta ugyanazt egy alaposan megkevert pakli közepéről, az inge zsebéből vagy akár a puszta levegőből.

Ezek után érmékre váltott. Csillogó, vadonatúj nikkelpénzek voltak, remekül rovátkolt, éles szélekkel. Nem voltak kellékei, se poharak, se hajtogatott zsebkendők, vagy hasonlók, így aztán a tenyerére és az ujjaira, a pörgetésekre és villantásokra, csúsztatásokra, feldobásokra és elkapásokra szorítkozott. A nő egy percig némán figyelte, majd átnyúlt az asztal felett, és megérintette a karját.

– Ezt ismételd meg, kérlek! – mondta.

Quentin engedelmesen úgy is tett. A trükk régi volt, *A vándorló érme*, amelyben egy – valójában három – nikkelérme vándorolt át rejtélyesen egyik kezéből a másikba. Újra meg újra megmutatta a nézőjének, hogy azután pimaszul ismét eltüntesse; majd úgy tett, mintha végképp nyoma veszett volna; persze győzedelmesen ismét elővarázsolta, hogy végül a közönsége szeme láttára, a nyitott tenyerében váljon köddé. Valójában a csenések, csúsztatások és

ejtések elég átlagos, bár jól megírt sorozatáról volt szó, egy különösen merész és erőteljes látványmegőrző eltüntetéssel fűszerezve.

– Csináld újra!

Megismételte a produkciót. A nő a mozdulatsor közepén megállította.

– Ez itt... ennél a résznél van egy hiba.

– Hol? – kérdezte a homlokát ráncolva. – Így kell csinálni.

A nő lebiggyesztette a száját, és megrázta a fejét.

Majd leemelt három érmét a kupacról, és egy pillanatig sem tétovázva, anélkül, hogy a viselkedésében bármi is arra utalt volna, hogy épp valami különleges dolgot tesz, hibátlanul bemutatta *A vándorló érméket*. Tökéletes produkció volt. Quentin nem bírta levenni a szemét a nő apró, hajlékony barna kezéről. A mozdulatai simábbak, olajozottabbak és pontosabbak voltak, mint bármelyik hivatásos illuzionistáé, akit valaha látott.

A nő a közepén megállt.

– Látod? Itt, ahol a második érme át kell kerülnie az egyik kézből a másikba. Fordított passzolásra van szükség, így tartsd az ujjaiddal. Gyere át ide, hogy jobban lásd.

Szófogadóan átsietett a nő mellé az asztal túloldalára, és odaállt mögé, és próbált nem belesni a dekoltázsába. A nő keze kisebb volt az övéénél, ám az érme mégis úgy tűnt el az ujjai között, ahogy egy kismadár a sűrű bozótban. Lassan megismételte neki a mozdulatot előre, majd visszafelé is, lépésekre bontva.

– Én is ezt csinálom – bólintott Quentin.

– Mutasd!

A nő most már leplezetlenül mosolygott. Megragadta a csuklóját, és megállította a mozdulat közepén.

– Most. Hol a második érme?

Quentin kinyújtotta a kezét, tenyérrel felfelé. Az érme... nem volt sehol. Eltűnt. Megfordította a kezét, megmozgatta az ujjait, majd az asztalra nézett, az ölébe, a padlóra. Sehol semmi. Eltűnt. *Elcsórta tán, amíg nem figyeltem? Kinézem belőle... Azokkal a villámgyors ujjáival és azzal a Mona Lisa mosolyával...* – töprengett. Nem zárhatta ki teljesen a dolgot.

– Gondoltam – állt fel a nő. – Köszönöm, Quentin, megyek, beküldöm a következő vizsgáztatót.

Quentin nézte, ahogy távozik, közben még mindig a zsebeit tapogatta, és a hiányzó érme után kutatott. Életében először nem tudta eldönteni, vajon átment-e, vagy megbukott.

Az egész délután így telt: professzorok parádéztek be az egyik ajtón, és ki a másikon. Az egész olyan volt, mint egy álom: egy hosszú, zavaros, összefüggéstelen álom, bármilyen nyilvánvaló jelentés nélkül. Jött egy reszketeg fejű vénember, aki kotorászott egy darabig a nadrágzsebében, majd előhúzott és az asztalra dobott egy maréknyi rojtosra kopott, megsárgult, összecsomózott zsineget, azután stopperórával a kézben ott állt, és nézte, ahogy Quentin kibogozza őket. Egy félénk, nagyon fiatal nő – szemre alig lehetett idősebb Quentinnél – arra kérte, vázolja fel a Ház alaprajzát az alapján, amit az eddigi itt-tartózkodása során látott. Egy jókora fejű, dörzsölt fickó, aki nem akarta vagy nem tudta abbahagyni a szövegelést, kihívta őt a villámsakk egy bizarr és egészen egyedi változatára. Egy idő után egyszerűen még csak nem is tudta komolyan venni őt – úgy érezte, mintha egyenesen az ő hiszékenységét tesztelné. Majd egy vörös hajú, dagadt, fontoskodó férfi következett, aki szabadon engedett a szobában egy apró, szivárványosan irizáló, kolibriszzerű szárnyakat viselő, hatalmas és éber szemű gyíkot. Nem mondott semmit, csak keresztbe fonta a karját a mellkasa előtt, és leült az asztal sarkára, amely boldogtalanul megreccsent a ránehezülő teher alatt.

Nem lévén jobb ötlete, Quentin megpróbálta magához csalogatni a kis gyíkot, hogy leszálljon az ujjára. A gyíkokcska oda is repült hozzá, és fürgén kicsipentett egy kicsinyke darabkát az alkarjából, amitől kiserkedt a vére. A fura szerzet tüstént odébb cikázott, és koppanva nekirepült az ablaknak, akár egy poszméh. A kövér pasas némán átnyújtott Quentinnek egy ragtapaszt, begyűjtötte a gyíkját, és szó nélkül távozott.

Végül az ajtó becsukódott, és nem nyílt ki újra. Quentin nagyot sóhajtott, és átmozgatta a vállát. A jelek szerint véget ért a tanárok körmenete, bár arra senki nem vette a fáradságot, hogy erről őt is értesítse – vagy hogy bármit is mondjon neki. De legalább most jutott pár perc saját magára. Ekkorra a nap már csaknem lenyugodott. Nem látta ugyan a vizsgateremből, ahol várakozott, egy szökőkutat azonban igen, és a kút medencéjében a vízen tükröződő sugarak mély narancsvörösben izzottak. A fák lombjai közül köd szállt fel. A táj teljesen elhagyatottnak tűnt.

A kezével megdörgölte az arcát. Kezdett kitisztulni a feje. Egyszerre – valószínűleg jóval az után, hogy elvárható lett volna – belé hasított, hogy vajon mi az ördögöt képzelhetnek a szülei. Általában elég közömbösek voltak, és nem izgatták magukat az ő jövés-menéséről, ám még nekik is megvoltak a maguk emberi korlátai. A sulinak mostanra már órák óta vége volt. Talán azt hiszik, elhúzódott az interjúja, bár az igazat megvallva elenyészően csekély

lehetett annak az esélye, hogy egyáltalán emlékeztek Quentin mára tervezett bármiféle programjára. *Vagy ha itt most nyár van, akkor lehet, hogy a sulis még meg sem kezdődött otthon?* Kezdet eloszlan a kába köd, amiben egész délután elvesztesen bolyongott. Azon tűnődött, vajon pontosan mennyire van itt biztonságban. Ha ez az egész egy álom, akkor hamarosan fel kell ébrednie.

A zárt ajtón keresztül élesen beszűrődött, hogy valaki sír: egy fiú, aki túlságosan nagy gyerek volt már ahhoz, hogy mások előtt így elhagyja magát. Egy tanár halk, határozott hangon beszélt hozzá, ám a srác vagy nem bírta, vagy nem akarta abbahagyni a siránkozást. Próbálta figyelmen kívül hagyni ezt a beszüremkedő zajt, de annyira vérszesen csüggesztő és elbátortalanító hang volt, amely máris kikezdte Quentin védőpajzsának – a kamaszos hidegvér kemény munkával létrehozott álcájának – külső rétegeit. Alattuk pedig valami félelemszerűség húzódott meg. A hangok rövidesen elhaltak, ahogy a fiút elvezették onnan. Quentin hallotta a dékánt fagyos, pergő hangon hadarni, miközben igyekezett nem dühösnek hangzani.

– Akárhogyan is, nem vagyok benne biztos, hogy ezek után még érdekel a dolog.

Valami kivehetetlen válasz következett.

– Ha nincs meg a szükséges létszám, egyszerűen hazaküldjük mindet, és kihagyunk egy évet. – Fogg eddigi méltóságteljes önmérséklete a jelek szerint erősen múlófélben volt. – Semmi nem tenne boldogabbá. Újjáépíthetnének az obszervatóriumot. Átalakíthatnánk az iskolát szenilis vén professzorok szanatóriumává. Isten a megmondhatója, van belőlük épp elég.

Kivehetetlen válasz érkezett.

– Van egy huszadik, Melanie. Minden évben végigmegyünk ezen, és kiürítünk minden gimnáziumot, középiskolát és ifjúsági javítóintézetet, amíg meg nem találjuk. És ha még sincs, akkor örömmel benyújtom a lemondásomat, és onnantól a te problémád lesz; csak tessék, meglátjuk, mire mész vele. Per pillanat nem jut eszembe semmi, ami nagyobb örömmel töltene el.

Az ajtó résnyire kinyílt, és egy pillanatra aggodalmas arc kukucskált be a szobába, egyenesen őrá nézve – Quentin első vizsgáztatója volt az, a sötét hajú, fürgé ujjú európai hölgy. Quentin már épp szóra nyitotta volna a száját, hogy valami telefonálási lehetőség iránt érdeklődjön – az ő mobilja már csaknem teljesen lemerült, a töltöttségi szint kijelzőjén csupán egyetlen piros csík villogott hasznavehetetlenül –, ám az ajtó újra becsukódott. *Hát ez remek! Akkor most annyi? Egyszerűen távozzak? Elfintorodott. Naná, hogy élek-halok a kalandokért, de ami sok, az sok. Ebből pedig kezd nagyon elegendem lenni.*

A szobában már csaknem vágni lehetett a sötétséget. Villanykapcsolót keresve körbekémlelt, de nem talált ilyesmit; ami azt illeti, egész eddigi itt-tartózkodása alatt egyetlen elektromos berendezést sem látott. Se telefont, se villanyt, se órát. Jó sok idő eltelt, amióta Quentin megette a szendvicset meg azt a kocka étcsokit, és újra mardosni kezdte az éhség. Felállt, és az ablakhoz lépett, ahol még valamivel világosabb volt.

Az ablak üvegtáblái meglazultak a vetemedéstől. Én maradtam itt utolsónak? Mi tart már ennyi ideig? Az ég fénylő, királykék kupolaként borult a táj fölé, telehintve hatalmas, lusta örvényekben mozgó, Van Gogh-csillagok sokaságával – olyan csillagokéval, amelyek Brooklynban láthatatlanok lennének: fényük belefulladásra a folytonos fényszennyezésbe. Azon tűnődött, vajon mennyire vannak fenn, északon, és vajon mi történt a noteszlappal, amelyet kergetett és nem sikerült megtalálnia. Eszébe jutott a könyv a hátizsákjában, amit otthagyt az első vizsgateremben; most azt kívánta, bárcsak magánál tartotta volna. Elképzelte, ahogy a szülei épp vacsorát készítenek együtt a konyhában, valami gőzölgő finomságot a tűzhelyen, közben az apja valami rémesen ódivatú számot dúdol, és két pohár vörösbor várja őket az asztalon. Már-már hiányoztak neki.

Az ajtó egyszer csak minden előzetes figyelmeztetés nélkül kivágódott, és belépett a dékán, miközben a válla mögött hátraszólt valakinek.

– ...még egy jelöltet? Rendben! – mondta szarkasztikusan. – Lássunk akkor egy jelöltet! És hozzon egypár francos gyertyát! – Letelepedett az asztal mögé. Az ingén nagy foltokban átütött a veríték. Nem kizárt, hogy amióta Quentin utoljára látta, ivott egy-két pohárával. – Nos, Quentin, kérlek, foglalj helyet!

A másik szék felé intett. Quentin leült, Fogg pedig újra begombolta az ingnyaka legfelső gombját, és ingerlékenyen, sietős mozdulattal előrántott egy nyakkendőt a zsebéből.

Fogg után belépett a sötét hajú nő, majd a csomós öregember következett, a repülő gyíkos dagadt fickó, és sorra mindaz a nagyjából tucatnyi férfi és nő, akik egész délután ki-be parádéztek a helyiségből. Felsorakoztak a fal mentén, bezúfolódtak a szoba sarkaiba, és a nyakukat nyújtogatták, hogy szemügyre vegyék őt, miközben halkán sugdolóztak egymással. Ott volt köztük a tetkós punkgyerek is – a tantestületből senki sem vette észre, hogy épp besurrant, mielőtt becsukódott volna az ajtó.

– Jöjjenek, jöjjenek, kérem! – invitálta őket befelé a dékán. – Valójában jövőre kellene ezt lefolytatnunk, az üvegházban. Pearl, kérlek, gyere ide mellém! –

Utóbbi szavait annak a fiatal szőke hölgynek intézte, aki térképet rajzoltatott Quentinnek.

– Most pedig – jelentette be, amikor végre mindenki odabent volt. – Quentin. Ül le, kérlek!

Pedig Quentin már ült. Fészkelődött egy keveset a székén.

Fogg dékán az egyik zsebéből előhúzott egy vadonatúj, még fóliás kártyapaklit, a másikból pedig egy marék aprót, talán egydollárnyi értékben. Az érméket egy kupacba rendezte, de túl erőteljesen csapta le az asztalra, így a torony azonnal le is borult. Mindketten egyszerre nyúltak a szétcsúszott érmék után, hogy újrendezzék őket.

– Rendben, akkor vágjunk is bele! – Fogg összecsapta a kezét, és egymáshoz dörzsölte a két tenyerét. – Lássunk egy kis varázslatot!

Hátradőlt a székében, és keresztbe fonta a karját a mellkasán.

Nem úgy volt, hogy ezen már túl vagyunk? Quentin gondosan ügyelt rá, hogy az arckifejezése higgadt és aggodalomtól mentes maradjon, az elméje azonban szabadesésben zuhant. Lassan kibontotta a még ropogósan merev új paklit; a műanyag védőfólia fülsiketítően zörgött a kínos csendben. Kilo-méternyi mentális távolságból figyelte magát, ahogy kezei kötelességtudóan teszik a dolgukat: pörgetés, keverés, pörgetés, emelés, gyakorlott ritmusban. Kétségeesetten kutatott az elméjében valami olyan trükk után, amit még nem mutatott be az első körben. Valaki felköhintett.

Még alig látott neki a rutingyakorlatnak, amikor Fogg leállította.

– Nem, nem-nem-nem-nem! – csóválta a fejét Fogg gúnyosan kuncogva. – Ne így! Én valami *igazi varázslatot* akarok látni!

Öklével kétszer rákoppintott a kemény asztallapra, és újra hátradőlt a székében. Quentin vett egy mély lélegzetet, és próbálta felfedezni Fogg arcán azt a jó kedélyt, amit korábban látott rajta; ám Fogg csak ült, és komolyan, várakozóan figyelt. A szeme opálos halványkék színű volt – halványabb, mint az égszínkék szemek általában.

– Nem igazán értem, mit vár tőlem – mondta Quentin lassan, némi kínos hallgatás után; mintha elfelejtette volna a szövegét az iskolai színdarabban, és most azt kérné, hogy súgjanak neki. – Hogy érti, hogy igazi varázslatot?

– Nos, nem is tudom. – Fogg vetett egy kaján oldalpillantást a tanártársaira. – Nem tudom, hogy értem. Te mondd meg nekem.

Quentin még párszor megkeverte a paklit, egyre lassabban. Fogalma sem volt, mit kéne tennie. Bármit szívesen megtett volna, ha a dékán pontosan megmondja neki, mit vár tőle, mit kellene tennie. *Hát ennyi* – gondolta csalo-

dottan. *Itt a vége. Ilyen érzés kudarcot vallani.* Körbepillantott a teremben, de az arcok vagy kifejezéstelenül közömbösek maradtak, vagy gondosan kerülték a pillantását. Nyilvánvaló volt, hogy senki sem akar neki segíteni. *Vissza fognak küldeni Brooklynba...* Érezte, hogy lassan – bármilyen dühítő volt is – könnyek gyűltek a szemébe. Pislogva próbálta visszatartani őket. Úgy szeretne volna nem izgatni magát, és magasról tenni az egészre – legbelül azonban szétesett, magába roskadt, és nem volt alatta semmilyen védőháló, ami felfogta volna a zuhanását. *Itt van hát* – gondolta. *Ez az a teszt, amin elhasalok.* Valójában nem is volt olyan nagyon meglepő a dolog. Már csak azon tűnődött, meddig hagyják még főni a saját levében.

– Na, ne szórakozz velünk, Quentin! – mordult fel Fogg váratlanul. Csetintett az ujjával. – Gyerünk! Ébresztő!

Átnyúlt az asztal felett, és durván megragadta Quentin kezét. Az érintése sokkolóan hatott. Az ujjai erősek és furcsán szárazak, csaknem forrók voltak. Mozgatni kezdte Quentin ujjait, olyan kicsavart pózokba erőltetve, amikbe egyáltalán nem akartak hajlani.

– Például így! – mondta a dékán. – Meg így! Meg így!

– Oké, elég lesz! – tiltakozott Quentin. Megpróbálta visszahúzni a kezét. – Hagyja abba!

De Fogg nem állt le. A hallgatóság kényelmetlenül feszengett, és valaki mondott is valamit. Fogg tovább dolgozott Quentin kezén, kíméletlenül gyúrva-dagasztva őket. Olyan erősen hátrahajlította és szétfeszegette Quentin ujjait, hogy fájdalom nyilallt az ízületeibe, és égni kezdett az ujjai közötti bőrhártya. Közben mintha fényvillanásokat látott volna a dékán kezei között.

– Azt mondtam, hagyja abba! – Quentin elrántotta a kezét.

Magát is meglepte, milyen jó érzéssel töltötte el a haragja. Végre volt legalább valami, amibe belekapaszkodhatott. A döbönt csendben vett egy mély lélegzetet, és nagyot szusszanva kifújta az orrán át. Amikor kiürült a tüdeje, úgy érezte, a levegővel együtt a saját kétségbeesése egy részétől is sikerült megszabadulnia. Elege lett abból, hogy ítékeznek felette. Egész eddigi életében csak nyelt és túrt szótlanság, de még neki is megvoltak a maga korlátai. És most betelt a pohár.

Fogg újra beszélni kezdett, ám Quentin most már nem is figyelt rá. Elkezdett magában szavalni valamit, valami *ismerőset*. Beletelt pár másodpercbe, míg ráébredt, hogy még csak nem is angolul mormolja a szavakat, hanem azon az idegen nyelven, amit még korábban, a délutáni teszt során talált ki. Ez egy titkos, ismeretlen nyelv volt, amely – úgy döntött – mindössze egyetlen tró-

pusi szigetvilágon őshonos, és csak ott beszélük: egy forró éghajlatú, bágyadt paradicsomban, egy Gauguin-festményben. Egy idegen tájon, amely fekete homokos partokkal ékes, kenyérfákban és édesvízű forrásokban gazdag; amin egy haragvó, izzóvörös vulkánisten uralkodik, és ahol a szájhagyomány útján öröklődő kultúra bővelkedik az obszcén szavakban és cifra káromkodásokban. Ő pedig folyékonyan beszélte ezt a nyelvet, akcentus nélkül, akár egy helybéli. Az általa kimondott szavak nem imává álltak össze. Inkább valamiféle varázsigévé.

Quentin abbahagyta a kártyakeverést. Innen már nem volt visszaút. Minden átváltott egy nagyon erősen lelassított felvételbe; mintha a helyiség egyszerre megtelt volna valami viszkózus, ám tökéletesen tiszta és átlátszó folyadékkal, amiben minden és mindenki szabadon, könnyen és nyugodtan lebegett. Minden és mindenki, kivéve Quintint, aki gyorsan mozgott. Kelyhet formálva két tenyeréből, mintha csak egy galambot engedne szabadon, könnyedén a mennyezet felé lökte a kártyákat. A pakli széthullott, és a lapjai röptükben szétszóródtak, akár egy meteorit, amely a légkörbe lépve darabjaira esik; és ahogy a kártyalapok hulló levelekként libegtek alá, egy kupacba rendeződve érkeztek vissza az asztallapra. Kártyavárat formáztak. A létrejött makett jól felismerhetően, még ha némileg rögtönzött és impresszionista módon is, annak az épületnek az alakját formázta, amelyben tartózkodtak. A lapok látszólag véletlenszerűen hulltak alá, mégis tökéletesen illeszkedő élekkel, szinte mágneses vonzerővel pattantak a helyükre, sorra egymás után. A két utolsó, a pikk és kőr ász úgy támaszkodott egymásnak, hogy tetőszerkezetet alkossanak az óratorony felett.

A teremben most teljes, rezzenéstelen némaság uralkodott. Fogg dékán úgy ült ott, mintha a székébe fagyott volna. Quentin karján minden szőrszál égnék meredt, mégis tudta, mit csinál. Ujjai csaknem érzékelhetetlenül halvány, foszforeszkáló csíkot húztak maguk után a levegőben. Határozottan felpesz-dültnek, szinte megrészegültnek érezte magát. Előredőlt, és könnyedén ráfűjt a kártyavármaketre, amely ekkor egy takaros, elrendezett paklivá csoportosult az asztal közepén. Felfordította a paklit, és legyező alakban kiterítette az asztalon, akár egy játéktérmi osztó. Minden lap dáma volt – a négy szín, plusz továbbiak is, olyanok, amelyek egyébként nem is léteztek, mindenféle színben: zöldben, sárgában, kékben. Ott volt a szarvak dámája, az órák dámája, a méhek dámája és a könyvek dámája. Csupa királynő – egyesek uralkodói öltözékben, mások szégyentelenül, teljes meztelenségben. Némelyikük Julia arcát viselte. Mások a bájos mentős hölgyét.

Fogg dékán átható tekintettel figyelte Quentin. Mindenki őt nézte. *Na, ezt figyeljétek!* Quentin újra egyberendezte a paklit, és minden különösebb erőfeszítés nélkül kettétépte, majd a fél paklikat ismét félbehasította, és az eredményül kapott maréknyi konfettifecnit az összegyűlt nézők közé vetette, akik Fogg kivételével mind ijedten összerездültek.

A dékán felállt. A széke hanyatt borult.

– Árulják el, hol vagyok! – kérte Quentin szelíden. – Mondják meg, mit keresek én itt!

Az asztalon kupacban álló érmékért nyúlt, és összezárta körülöttük az öklét; csak éppen a fémpénzek helyett az immár egy fényesen lángoló kard markolata volt, amelyet könnyűszerrel kivont az asztallapból; mintha csak neki készítették volna oda, markolatig a fába süllyesztve a pengét.

– Mondják meg, mi folyik itt! – ismételte Quentin, ezúttal hangosabban, az összes jelenlévőhöz intézve szavait. – És ha ez a hely nem Fillory, akkor a jó kurva életbe, elárulná végre valaki, hogy hol a francban vagyok?

Quentin tíz lassú szívdobbanásig hagyta, hogy kardja hegye ott táncoljon Fogg orra előtt, majd fogást váltott a markolaton, és beledöfte a pengét az asztalba. Az izzó fémhegy úgy hatolt át a fán, akár a kés a vajon, majd szilárdan megállapodott benne.

Fogg nem moccant. A kard finoman billegett a helyén. Quentin önkéntelenül szimatolni kezdett. Az ablakban kihunytak az utolsó alkonyi fények. Odakint leszállt az éj.

– Nos... – törte meg végül a dékán a síri csendet. Előhúzott a zsebéből egy gondosan formára hajtogatott zsebkendőt, és felitatgatta vele gyöngyöző homlokát. – Azt hiszem, mindannyian egyetérthetünk abban, hogy átmentél a vizsgán.

Valaki – a vénember az összecsomózott zsinegekkel – biztatóan Quentin vállára tette a kezét, és finoman, mégis meglepő erővel kihúzta a kardot az asztallapból, majd biztonságosan az oldalára fektette. Az összegyűlt vizsgáztatók soraiból lassú, bizonytalan taps hangzott fel, ami kisvártatva zajos üdvrivalgássá erősödött.

ELIOT

Quentin utólag nem sok mindenre emlékezett az este hátralevő részéből, csupán arra, hogy ott töltötte az iskolában. Kimerült volt, és gyenge, mintha begyógyszerezték volna. Kongó ürességet érzett a mellkasában. Már egyszerűen az éhség sem mardosta, csak kétségbeesetten vágyott egy kis alvásra. Kínos helyzet volt, de a jelek szerint ez senkit sem zavart. Van der Weghe professzor asszony – kiderült, hogy így hívják a sötét hajú nőt – elmondta neki, hogy teljesen természetes, ha fáradtnak érzi magát, mivel épp most szavalta el az első Kis Varázsigejét, bármi volt is az, és hogy az bárkit kimerített volna. Továbbá megnyugtatta, hogy a szülei miatt ne fájjon a feje, már minden el van rendezve. Nem fognak aggódni miatta. Azon a ponton Quintint már szinte egyáltalán nem izgatta a dolog; csak arra vágyott, hogy lerogyhasson végre.

Hagyta, hogy a tanárnő félig felvezesse, félig felcipelje vagy tízezer lépcsőfokon egy takaros kis szobába, ahol egy nagyon, *nagyon* puha tollpaplan és hűvös, fehér lepedő várta. Cipőstül zuhant az ágyba. Miss Van der Weghe húzta le róla helyette – amitől úgy érezte magát, mint egy kis óvodás kölyök, aki még arra szorul, hogy más kösse ki a cipőjét. A professzor asszony betakarta, és ő már aludt, mielőtt a nő kilépett volna az ajtón.

Másnap reggel egy hosszú, zavaros percébe telt, mire rájött, hol is van valójában. Idegen ágyban feküdt, és csak lassan, apránként sikerült összerakosgatnia az előző nap emlékfoszlányait. Péntek volt, és neki voltaképpen épp suliban kellett volna lennie. Ehelyett egy ismeretlen hálószobában ébredt, a tegnapi ruhájában. Enyhe zavarodottságot és némi büntudatot érzett, mintha túl sokat ivott volna egy partin, olyan emberek társaságában, akiket nem is ismer igazán, és bealudt volna a házigazda vendégszobájában. Nyomokban még némi macskajajszerűség is kínozza.

De mégis... pontosan mi történt velem a múlt éjjel? Mit műveltem? Az emlékeit egyáltalán nem tudta hová tenni. Az események, amik felrémlettek, álomszerűek voltak – azoknak kellett lenniük –, mégsem álomnak érződtek. És ez a szoba, ahol pislogott, ezt tutira nem álmodta. Odakint hangosan felkárógott egy varjú, de azonnal el is hallgatott, mintha elszégyellte volna magát. Ezenkívül semmi más hang nem hallatszott.

Az ágyból, ahol feküdt, tüzetesen szemügyre vette a szobát. A falak ívesen meghajlottak – a helyiség padlója nagyjából szabályos körcikkely alakú volt. A homlokzat felőli falat kőből emelték; a többi sötét faszekrények és kis, beugrófülkék foglalták el. A berendezést egy viktoriánus kinézetű íróasztal, egy komód és egy tükör alkotta. Az ágya egy faborítású fölkébe volt beszuszakolva. A homlokzati fal mentén végig apró, függőleges ablakok sorakoztak. El kellett ismernie, ritka lakályos és kellemes szobának tűnt. Tulajdonképpen semmi aggasztót nem látott. *Talán mégsem teljes katasztrófa ez a hely.* Mindenesetre úgy érezte, ideje felkelnie. Ideje letudni a dolgot, és a végére járni, mi ez az egész.

Kikászálódott az ágyból, és halkán odalépkedett az egyik ablakhoz. Meztelen talpa alatt hűvösnek érezte a kemény kőpadlót. Korán volt még, alig virradt; köd ült a tájon, ő pedig nagyon magasan volt az épületben – a legmagasabb fák csúcsánál is magasabban. *Tíz órát aludtam.* Végigkémlelte a zöld pázsitot. Némán és üresen terült el alatta. Ekkor vette észre a varjút: alatta lebegett, üvegesen fénylő, kékesfekete szárnyakon.

Az asztalán talált üzenet tájékoztatta, hogy Fogg dékánnal fog reggelizni, lehetőleg minél korábban. Quentin egy szinttel lejjebb felfedezett egy diákotthon stílusú közös mosdót egy egész sor zuhanyfülkével és öblös, fehér porcelán mosdókagylókkal, meg gondosan hajtogatott, érdes anyagú, intézeti törölközők kupacaival. Megmosdott – a víz forró, erős sugárban zuhogott rá, ő pedig hagyta, hogy addig áztassa, amíg tisztának és nyugodtnak nem érezte magát. Zuhanyozás közben hosszan vizelt: kieresztette az éjjel a húgyhólyagjában felgyűlt savsárga folyadékot, és nézte, ahogy spirál alakban eltűnik a lefolyóban. Nagyon furcsának, szinte bizarrnak érezte, hogy nincs a suliban – hogy épp valami új helyen él át egy izgalmas kalandot, bármilyen valószínűtlennek tűnjék is. Jó érzés volt. A fejében egy mentális kárbecslő összegezte a várható veszteséget, amit az otthoni, brooklyni távolmaradása okozhat; úgy ítélte meg, hogy eddig még bőven az elfogadható határokon belül maradt. Megpróbálta

a lehető leghálványosabbé varázsolni a másnapos interjúöltönyét, amelyben az egész éjszakát töltötte, és elindult lefelé a lépcsőn.

Az egész hely teljesen elhagyatottnak tűnt. Persze nem igazán várt hivatalos fogadtatást, de jó húsz percig kellett fel-alá csámborognia az üres – helyenként teraszokra nyíló – folyosókon, társalgókban és osztálytermekben, míg végül rátalált az a fehér kesztyűs komornyik, aki előző nap felszolgált neki a szendvicsét. Ő kísérte el a dékán irodájához, amely meglepően szűk kis helyiség volt, és azt is jórészt elfoglalta egy tank méretű elnöki íróasztal. A falakon válogatott könyvek és régeinek látszó, sárgaréz hangszerek sorakoztak.

A dékán is megérkezett, alig egy perccel később; világoszöld lenvászon öltönyt viselt, citromsárga nyakkendővel. Nyers és energikus volt, és semmi jelét nem mutatta neheztesnek, zavarnak vagy bármi egyéb érzelemnek az előző esti jelenetre utalóan. Ő már korábban reggelizett, tájékoztatta Fogg, ám hozzátette, hogy Quentin attól még nyugodtan ehet, miközben beszélnek.

– Na, akkor... – csapott a térdére a tenyerével, és viccesen felvonta a szemöldökét. – Haladjunk szép sorjában. Először is, a mágia valóságos, létező dolog. De erre már valószínűleg te magad is rájöttél.

Quentin nem szólt semmit. Gondosan uralkodott az arkifejezésén, az egész testtartásán, és mozdulatlanul ült a székében. Egy Fogg válla feletti pontra szegezte a tekintetét. Elhatározta, hogy semmit nem árul el. Kétségtelenül ez volt a létező legegyszerűbb magyarázat az előző éjjel történetekre. Énje egy része – az a rész, amelyben a legkevésbé bízott – úgy akart rávetődni erre az ötletre, akár egy kiskutya a játéklabdára. Ám mindazoknak a dolgoknak a fényében, amik az eddigi életében valaha is történtek vele, inkább türtőztette magát. Túl sokszor és túl régóta csalódott már az egész világban. Oly sok évet töltött már valami ilyesmi utáni epekedéssel: sóvárgott a bizonyosságra, hogy a mindennapi világ nem az egyedüli létező és valóságos világ, és kétségbeesetten küzdött az elsöprő erejű bizonyítékokkal, amik mind azt sejtették, hogy csak hiú ábrándokat kerget. *Nem fogom hagyni, hogy most csak úgy palira vegyenek.* Ahhoz hasonlatos volt ez az egész helyzet, mintha arra utaló nyomot talált volna, hogy valaki, akit már rég eltemetett és meggyászolt, végül nem is halt meg, sőt: valójában él és virul.

Hagyta, hogy Fogg tovább beszéljen.

– Hogy megválaszoljam a tegnapi éjszakai kérdéseidet: a Varázskapu Egyetem kollégiumában vagy. – Megérkezett a komornyik egy tányérfedővel letakart, hatalmas tálcával, és serényen leszedte a fedőt, akár valami buzgó szobapincér. – A tegnapi vizsgateljesítményed alapján úgy határoztunk, hogy

helyet kínálunk neked itt, a kollégiumban. Kóstold meg a szalonnát, mennyei! Helyi farmon hizlalják a malacokat, tejszínen és dión.

– Várjunk, jól értem? Azt akarja, hogy itt járjak iskolába. Egyetemre.

– Igen. Ide jönnél, ahelyett, hogy beiratkoznál valami hagyományos főiskolára. Ha tetszik, akár maradhatsz abban a szobában is, amelyekben az éjszakát töltötted.

– De... én... nem lehetek... – Quentin nem tudta, pontosan hogy is sűrítse egyetlen mondatba mindazt, hogy miért nevetségesen abszurd ez az ötlet. – Sajnálom, ez az egész picit zavarba ejtő. Szóval ez azt jelenti, hogy el kellene halasztanom egy évvel a tervezett egyetemi tanulmányaimat?

– Nem, Quentin. Nem évet halasztanál. Hanem iskolát váltanál. *Ez lenne az egyetem, ahová jársz. A Varázskapu.* – A dékánnak nyilvánvalóan nagy gyakorlata lehetett már az efféle beszélgetésekben. – A számodra nem lesz Borostyán Liga*. Nem az eddigi osztálytársaidal jársz majd iskolába. Sosem leszel Phi Beta Kappa, és nem fűz be valami kétes, zártkörű befektetési alap vagy egy tanácsadó ügynökség. Ez itt nem nyári iskola, Quentin. Ez itt... az egész *hóbelevanc* – pontosan, tágra nyílt szemmel ejtette ki a különös, oda nem illő kifejezést.

– Szóval, négy évről lenne szó...?

– Valójában ötről.

– ...aminek a végén, mit is kapok? A mágia babérkoszorúsa fokozatot? – *Ami azt illeti, ez elég vicces lenne.* – El sem hiszem, hogy ez a beszélgetés megtörténik – jelentette ki csak úgy, önmagának.

– Aminek a végén varázsló leszel, Quentin. Tudom, nem a legkézenfekvőbb karrierlehetőség. A pályaválasztási tanácsadód feltehetően nem lelkesedne az ötletért. Senki nem fogja tudni, hogy mit művelsz itt. Mindent magad mögött kell hagynod. Az egész múltadat. A barátaidat, az eddigi karrierterveidet, mindent. Ezzel a lépéssel elvesztesz ugyan egy világot, nyersz viszont egy másikat. Varázskapu lesz a te világod. Ezt a döntést nem szabad félvállról venni.

Hát nem, tényleg nem szabad. Quentin eltolta magától a tányért, és keresztbe fonta a karját a mellkasa előtt. Időt akart nyerni.

– Szóval, hogy találtak meg?

* Az Ivy League (Borostyán Liga) eredetileg nyolc magánegyetem sportszövetsége volt az Egyesült Államok északkeleti területén. Manapság már ez a név azt a nyolc egyetemet jelöli, melyek magas színvonalukról híresek, ezek Észak-Amerika elit felsőfokú iskolái. – *A ford.*

– Ó, erre van egy külön készülékünk, a glóbusz. – Fogg egy falipolc felé intett, amelyen egész gyűjtemény sorakozott belőlük: modern glóbuszok; fekete glóbuszok; sápadt, holdszerű gömbök; csillogó, éjfékete égitestek; sötét, füstös, kiolvashatatlan nevű glóbuszok, nevetségesen pontatlan kontinensábrázolásokkal. – Megtalálja a hozzád hasonló fiatalembereket, akik fogékonyak a varázslás iránt... lényegében véve érzékeli, ha valami mágikus tettet hajt végre, rendszerint nem szándékosan, egy regisztrálatlan varázsló, amilyen te is vagy. Feltételezem, *A vándorló érmék* trükködet csípte el.

– De vannak felderítő járőreink is – tette hozzá. – A te különös barátod, Ricky, az a pofaszakállas srác például közéjük tartozik. – Megérintette az állvonalát, ahol Ricky amis szakállá nőtt.

– Mi a helyzet azzal a nővel, akivel találkoztam, a hajfonatos mentőssel? Ő is felderítő volt?

Fogg összevonta a szemöldökét. – Hajfonatos? Te láttad őt?

– Hát, igen. Közvetlenül azelőtt, hogy idekerültem. Nem maguk küldték?

Fogg arca szándékosan kifejezéstelenné vált.

– Bizonyos értelemben. Ő egy speciális eset. Függetlenül dolgozik, megbízásos alapon. Úgy is mondhatnánk, hogy szabadúszó.

Quentin fejében egymást kergették a gondolatok. *Talán kérnem kellene valami tájékoztató brosrát. Mondjuk a tandíjról eddig még egy árva szó sem esett. És az ajándék lovak, meg aztán minden dacára mégis mennyit tudok egyáltalán erről a helyről? Tegyük fel, hogy ez itt tényleg egy mágiaiskola. Vajon mennyire színvonalas? Mi van, ha véletlenül sikerült kifognom egy harmadrangú kis varázskollégiumot? Gyakorlatiasan kellett gondolkoznia. Nem akarhatta elkötelezni magát a boszorkányság valami vidéki közösségének, amikor akár a Varázslás Harvardja is várhat rá, vagy valami hasonló.*

– Nem akarja látni a felvételi tesztjeim eredményét?

– Már láttam – felelte Fogg türelmesen. – És még sokkal többet is. Amire azonban valójában szükségünk volt, az a tegnapi felmérőd. Az nagyon átfogó és alapos. Tudod, nem könnyű ide bejutni; elég nagy a versengés. Kétlem, hogy létezne bárhol a kontinensen ennél exkluzívabb iskola. Ezen a nyáron hat vizsganapot tartottunk, összesen húsz férőhelyre. Tegnap összesen két jelölt ment át a felvételi vizsgán. Te, meg egy másik srác, az a tetovált hátú, fura frizurájú. Penny, azt mondja, így hívják. De kizárt, hogy ez az igazi neve.

– Ez az egyetlen mágiaiskola egész Észak-Amerikában – folytatta Fogg, hátradőlve az asztala mögött. Már-már élvezni látszott Quentin kényelmetlen feszengését. – Van még egy Angliában, kettő az európai kontinensen,

négy Ázsiában, és így tovább. Valamilyen oknál fogva, még Új-Zélandon is működik egy. Az emberek sok sületlenséget beszélnek az amerikai varázslás színvonaláról, de légy nyugodt, nagyon is megüjtük a nemzetközi mércét. Zürichben például még mindig oktatnak frenológiát. Most mondd meg! El tudod képzelni?!

Valami apró, ám súlyos zuhant Fogg asztalára, fémes csattanással. Előrehajolt, és érte nyúlt: egy ezüst madárszobor volt, amely mintha vonaglott volna.

– Szegény kis jószág! – sóhajtotta, és dédelgetve nagy lapátkezébe vette. – Valaki megpróbálta igazi madárrá változtatni, de félúton megrekedt átalakulás közben. Szerintem él, de túl nehéz ahhoz, hogy repülni tudjon. – A fém kismadár erőtlenül felcsipogott, száraz, klikkenő zajokat hallatva, akár egy üres forgótár. Fogg újra sóhajtott, és elrakta egy fiókba. – Mindig kiveti magát az ablakon, és a bozótba zuhan.

– Na mármost. – A dékán előredőlt, és összeérintette az ujjbegyeit. – Ha úgy döntesz, hogy beiratkozol ide, elvégezzünk egy kisebb illúziókeltő beavatkozást a szüleidre. Természetesen nem szerezhetnek tudomást Varázskapuról, ellenben azt fogják hinni, hogy egy nagyon tekintélyes, elit magánintézménybe nyertél felvételt... ami tulajdonképpen egyáltalán nem is áll messze az igazságtól... és roppant büszkék lesznek rád. A beavatkozás fájdalommentes, és igen hatékony, mindaddig persze, amíg nem mondasz nekik semmi túl nyilvánvalót.

– Ó, és rögtön kezdhetnél is. A szemeszter hivatalosan két héten belül kezdődik, úgyhogy ki kell hagynod az otthoni végzős éved hátralevő részét. De minderről nem is nagyon kellene beszélnem, amíg le nem tudjuk a papírmunkát.

Fogg elővett egy tollat, és egy vaskos köteg, kézírással sűrűn teleírt lapot, amelyek úgy festettek, akár valami hivatalos, államközi szerződés két tizenyolcadik századi nemzetállam között.

– Penny tegnap már aláírta – árulta el. – Nagyon gyorsan levizsgázott az a fiú. Nos, mit mondasz?

Ez itt a reklám helye: elérkeztünk hát a rábeszélős részhez. Fogg maga elé tette az iratcsomót, és odanyújtotta neki a tollat. Quentin elvette tőle a tetszetős, szivar vastagságú fém töltőtollat. A keze tétovázva lebegett a lapok felett. *Ez tiszta röhej. Tényleg kész vagyok mindent eldobni magamtól? Mindent: mindenkit, akit ismert, Jamest és Juliát, az egyetememet, akárhová sikerült is volna bejutnia, és a leendő karrierjét – mindazt, amire eddig a hite szerint készült. És mindezt miért? Ezért itt? Ezért a rejtélyes kitalálósdiért, ezért a bizarr lázálomért, ezért a jelmezes szerepjátékért?*

Kibámult az ablakon. Fogg szenvtelenül figyelte őt; türelmesen várta, hogy beadja a derekát. Ha érdekelte is, hogy dönt, és mi lesz az ügy kimenetele, semmivel sem árulta el magát. Az esetlenül vergődő, kicsiny fémmadár, miután sikerült kiszöknie a fiókjából, most szorgalmasan verdeste a fejét a faburkolatba.

Azután egyszerre nagy kő esett le Quentin szívéről. Úgy érezte, mintha egész életében cipelte volna: láthatatlan viharhadárként, gránitkemény malomkőként nehezedett rá és tartotta vissza. És ez most hirtelen egyszerűen lehullt róla, és nyom nélkül eltűnt. Megkönnyebbülten fellelegzett. A mellkasa kitágult. Úgy érezte, menten felszáll a mennyezetig, akár egy léggömb. *Ezek itt varázslót akarnak faragni belőlem, nekem pedig nincs más dolgom, mint aláírni ezt a papírt. Jesszusom, mégis, mi a fenét képzeltem? Mit tétovázok? Hát persze hogy aláírom! Még szép! Hiszen ez minden, amire mindig is vágytam; a kiút, amiről már évekkkel ezelőtt lemondtam. És most itt volt az orra előtt, alig karnyújtásnyira. Végre átkerült a túloldalra; lejutott a nyúl üregébe, át a varázstükör másik oldalára. Alá fogom írni a papírokat, és varázsló lesz belőlem, a kurva hétszentségit! Máskülönben mi a kénköves poklot kezdenék az életemmel?*

– Oké – felelte Quentin higgadtan. – Rendben. Egy feltétellel: most, máris el akarom kezdeni. Ott akarok maradni abban a szobában. Nem akarok hazamenni.

Tényleg nem kényszerítették, hogy hazamenjen. Ehelyett megérkezett az otthoni holmija egy sor vászonzsákban és görgős bőröndben; a szülei pakolták be helyette, akik – Fogg ígéretéhez híven – valahogy nem találtak semmi kivetnivalót abban, hogy az egy szem fiacskájuk váratlanul, a tanév közepén beiratkozik egy rejtélyes oktatási intézménybe, amelyet meg sem látogattak, sőt: amiről még csak nem is hallottak soha. Quentin lassan kipakolta a ruháit és a könyveit, és sorra elrakta őket a kis íves falú szobájában álló szekrényekbe és beugró öltözőszobácskákba. Most egy darabig még csak hozzájuk sem akart érni. A régi énjéhez tartoztak, a régi életéhez, amit igyekezett hátrahagyni. Az egyetlen dolog, ami hiányzott, az a könyv volt: a csinos mentős csajtól kapott notesz. Azt sehol sem találta. Ott hagyta a vizsgateremben, feltételezve, hogy később még úgyis visszamegy oda, de mire végül tényleg sikerült visszakeverednie, már nyoma veszett. Fogg dékán és a komornyik állították, hogy nem tudnak semmit a dologról.

Ahogy ott ült a szobájában egyedül, és körbevették az ágyon az összehajtogatott ruhái, Jamesen és Julián töprengett. Csak a jó ég tudja, mit gondolhatnak. *Vajon hiányzom nekik? Most, hogy eltűntem, lehet, hogy Julia ráébred, hogy végig a rossz pasival járt? – ábrándozott. Valószínűleg meg kellene próbálnom kapcsolatba lépni velük valahogy. Bár, most komolyan, mégis mi az ördögöt mondanék nekik?* Azon tűnődött, mi történt volna, ha James is elfogadja a mentős csajtól a saját borítékját. Lehet, hogy akkor ő is részt vehetett volna a felvételin. *Talán már az is része volt a tesztnek.*

Hagyta, hogy egy kicsit felengedjen a feszültség benne. Hogy lazítson, épp csak annyira, hogy ne várja folyton az esetleg odafentről érkező sorscsapást – és életében először komolyan fontolóra vette annak lehetőségét, hogy esetleg egyáltalán nem is éri semmi ilyesmi.

Mivel nem akadt semmi más dolga, Quentin keresztül-kasul bebarangolta a hatalmas épületet, minden felügyelet és útbaigazítás nélkül. A dékán és a tanárok elég kedvesen viselkedtek vele, amikor véletlenül összefutottak, ám nekik megvolt a maguk feladata, és a saját ügyes-bajos dolgaik után futkostak. Olyan érzése támadt, mintha valami divatos üdülőövezetben lófrálna a holt szezonban, egy előkelő szállodában, amely vendégek nélkül kong az ürességtől: mindenütt csak kihalt szobák, elhagyatott kertek és némán visszhangzó folyosók fogadták. Egyedül étkezett a szobájában, és egyedül lézengett a könyvtárban – természetesen megtalálta a polcokon Christopher Plover teljes életművét –, és kéjelegve elmélkedett az összes olyan problémásoron, projekten és dolgozaton, amiket már sosem kell befejeznie. Egyszer sikerült valahogy felkeverednie az óratoronyba, és egy egész délutánt ott töltött. Figyelte, ahogy a hatalmas, rozsdás inga ide-oda leng, és lenyűgözve követte a masszív fogaskerekek és emelőkarok és szerkezetek mozgását, ahogy fordultak és kattantak és csusszantak, hüen kivitelezve mechanikus szillogizmusukat, amíg a lenyugvó nap narancs izzása keresztül nem ragyogott az óra hatalmas hátsó számlapján.

Olykor teljesen váratlanul, látszólag minden ok nélkül kitört belőle a nevetés. Óvatosan kísérletezgetett a „boldog vagyok” életérzéssel, és egyelőre bizonytalanul, bátorítalanul mártogatta bele a lábujja hegyét az öröm megrészegető, pezsgő áradatába. Az effélében nem sok gyakorlata volt még. *Csak hát ez az egész olyan rohadtul vicces... Varázslást fogok tanulni!* Úgy érezte, vagy ő minden idők legnagyobb mázlistája, vagy a legnagyobb idióta a világon. De most legalább tényleg kíváncsian várta, hogy mi fog vele történni legközelebb. Már az idejét sem tudta, milyen régóta, de ismét úgy érezte, hogy igazi

érdeklődéssel és várakozással néz az elkövetkező események elé. Brooklynban a valóság üresnek és értelmetlennek tűnt – bármilyen silány anyagból szótték is, mintha semmiféle mélyebb jelentés és jelentőség nem tudott volna hozzátapadni. Varázskapu azonban egészen más volt. Itt minden számított. Itt mindent jelentőségteljesnek érzett. *Ez volna a mágia?* Az egész hely valósággal zsongott tőle. Odakint, a régi világban a mély depresszió határán billegett, és ami még rosszabb: az a veszély fenyegette, hogy megtanulja valóban megutálni magát. Hajszál választotta el attól, hogy olyanfajta lelki sérülést szenvedjen el, amiből soha nem lehet felépülni. Most azonban úgy érezte magát, akár Pinocchio, a fából faragott kislány, akit életre keltett a jó tündér. Vagy talán épp fordítva: lehet, hogy egy valódi fiúból alakult át valami mássá? Akárhogyan is, úgy tapasztalta, határozottan előnyére válik. *A hely nem Fillory ugyan, de azért bőven megteszi.*

Nem töltött minden időt egyedül. Időnként kiszúrta a távolból Eliotot, ahogy az üres pázsiton szökdécsel, vagy hogy hosszú lábát maga alá húzva egy ablakfülkében üldögél, és kibámul a távolba, vagy eszeveszetten lapoz valami könyvben. A srácot körbelengte a fenséges és kifinomult melankólia légköre; mintha valójában nem is ide tartozna, hanem egy másik, még Varázskapunál is végtelenül elragadóbb helyre, és most csak a sors groteszk fintora folytán kényszerülne beérni jelenlegi környezetével, és ezt a létező legnagyobb derülátással igyekszik elviselni, ami csak várható tőle.

Egy nap Quentin a hatalmas pázsit szélén sétált, amikor véletlenül találkozott Eliottal; a srác újfent egy tölgyfának támaszkodott, cigizett, és valami ponyvát olvasott. Nagyjából ugyanazon a helyszínen, ahol legelőször is találkoztak. Eliot állkapcsának szokatlan alakja miatt a cigaretta furcsa szögben csüngött a szájában.

– Kérsz egyet? – kérdezte Eliot udvariasan. Abbahagyta az olvasást, és felé nyújtott egy kék-fehér doboz Merit Ultra Lights márkájú cigit. Quentin első Varázskapuban töltött napja óta nem beszéltek egymással.

– Csempészáru – folytatta, szemmel láthatólag minden csalódottság nélkül, amiért Quentin nem kért. – Chambers szerzi nekem. Egyszer rajtakaptam a borospincében, amint épp a dékán magángyűjteményének egy *nagyon* finom *petite syrah* fehérborát kortyolgatja. Egy hatvankilences évjáratú *Stags' Leapet*. Egyezséget kötöttünk. Amúgy nagyon rendes a pasas, nem kellene ezzel zsarolnom. És egész jó amatőr festő, habár a stílusa sajnálatosan idejétmúlt realista. Egyszer hagytam, hogy megfessen... ruhában, köszönöm szépen.

Egy frizbit tartottam. Azt hiszem, elvileg Hyacinthusként* akart ábrázolni. Chambers a szívében autószerelő. Szerintem legbelül nem hiszi, hogy az impresszionizmus valaha is létezett.

Quentin még sosem találkozott senkivel, aki minden mentegetőzés vagy sajnálkozás nélkül ennyire megdöbbenően modoros lett volna. Nehezen tudta eldönteni, mit feleljen. Összeszedte az egész brooklyni élete alatt felgyűlt valamennyi bölcsességét.

– A Merit puhapöcsöknek való – jelentette ki végül.

Eliot fürkészőn méregette.

– Teljesen igazad van. De ez az egyetlen cigarettamárka, amit el tudok viselni. Undorító szokás, tudom. Gyerünk, szívj el velem egy szálát!

Quentin elfogadta a cigit. Itt most ismeretlen területre tévedt. Persze korábban már volt a kezében cigaretta – az asztali bűvészkedés megszokott kellékei közé tartozott –, de valójában még soha életében nem gyújtott rá. Eltűntette a cigit – alapszintű hüvelykujj-tenyér rejtéssel –, majd az ujjával csettintve újra elővarázsolta.

– Azt mondtam, szívj el, ne dédelgesd – vetette oda Eliot kurtán.

Mormogott valamit az orra alatt, majd ő is csettintett egyet. A mutatóujja hegyén erre életre kelt egy öngyújtónyi méretű láng. Quentin odahajolt, és beleszívott a cigibe.

Úgy érezte, mintha a tüdeje összezsugorodott, majd elégett volna. Jó öt percig megállás nélkül köhögött. Eliot annyira féktelenül nevetett, hogy a földön fetrengett. Quentin arcán könnyek patakzottak. Magára parancsolt, hogy szívjon még egy slukkot, majd egy bokor tövébe hányt.

A délután hátralevő részét együtt töltötték. Eliot talán büntudatot érzett, amiért Quentinre erőltette a cigit, vagy az is lehet, hogy úgy döntött: az egyedüllét egyhangúsága kissé fárasztóbb, mint Quentin ugyancsak unalmas társasága. De talán csak egy bólogató partnerre volt szüksége. Körbevezette Quintint az egyetemi campuson, és kiselőadást tartott neki a Varázskapuban zajló élet titkairól és mendemondáiról.

* Hyacinthus: A mítosz szerint a spártai hercegebe Apolló és Zephürosz, a nyugati szél istene is szerelmes volt; egy nap, amikor diszkoszt vetettek, a féltékeny szélsten elsodorta a diszkoszt, ami fejen találta és megölte Hyacinthust; a gyászoló Apolló pedig jácinttá változtatta a fiatal herceget. – *A föld.*

– Az éles szemű elsőéves tüstént felfigyel az időjárásra, ami novemberhez képest szokatlanul enyhe. Mivel itt valójában még mindig nyár van. Varázskapu egész területén működik valami igen ősi bűvige, ami megakadályozza, hogy az emberek a folyóról kiszúrják, vagy véletlenül betévedjenek a birtokra, meg ilyesmi. Jó kis öreg bűbájok. Klasszikusak a maguk nemében. Ám vénségükre szeszélyessé váltak, és valamikor az ötvenes években az idő itt kezdett kibillenni a forgástengelyéből. Évről évre egyre rosszabb a helyzet. Összességében semmi olyan, ami miatt aggódnunk kellene, de kissé leszakadtunk a fősodortól. Konkrétan két hónappal és huszonnyolc nappal, plusz–mínusz pár órával.

Quentin nem tudta eldönteni, olyan döbbsennek mutatkozzon, amilyenek érezte magát, vagy próbálja meg eljátszani a laza, tapasztalt srácok unott közönyét. Végül inkább témát váltott, és a tananyagról kérdezett.

– Az órarendet az első évben nem te állítod össze. Henry – Eliot mindig csak így, a keresztnevén hivatkozott Fogg dékánra – mindenkinek ugyanazokat a feladatokat adja. Vág az eszed, ugye?

Egy ilyen kérdésre csak kínos választ lehetett adni.

– Hát, ja.

– Ne parázz emiatt, itt mindenki penge. Ha egyáltalán behoztak a vizsgára, akkor már alapból a sulid legagyasabb koponyája kellett hogy legyél, a tanárokat is beleértve. Itt mindenki a legokosabb kismajom volt a saját fáján. Csak épp most mind egy fára kerültünk, és ez zsibbasztó élmény. Mert nem jut ám mindenkinek elég kókuszdió. Életedben először veled egy súlycsoportba tartozók lesznek a vetélytársaid, akik ugyanolyan jók, vagy még jobbak is, mint te vagy. Nemigen fog tetszeni.

– A munka is egészen más. Nem olyan, mint hinnéd. Nem csak annyi, hogy meglendítet a varázspálcádat, és elkiáltasz valami kamu latin varázsigét. Nem véletlen, hogy a legtöbb ember nem képes rá. Több okból sem.

– Például? – kérdezte Quentin.

– Azt kérdeed, miért nem képesek a legtöbben varázsolni? Hát... – Eliot feltartotta az egyik hosszú, vékony ujját. – Először is, mert rohadt nehéz, ők pedig nem elég okosak hozzá. Másodszor, mert rohadt nehéz, ők pedig nem elég megszállottak és nyomorultak hozzá, hogy addig melózzanak rajta, hogy helyesen csinálják. Harmadszor, nem vágnak hozzánk olyan útmutatásokat és tanításokat, amivel lazán elboldogulnánk, hála a Varázskapu Egyetem elkötelezett és elképesztően karizmatikus tantestületének. Negyedszer, hiányzik belőlük az a kemény és szívós erkölcsi tartás, amely elengedhetetlen a lenyűgöző mágikus energiák nyugodt és felelősségteljes használatához.

– Ötödször pedig – tartotta fel a hüvelykujját is – egyesek rendelkeznek minden szükségessé adottsággal, és mégsem képesek varázsolni. Senki nem tudja, miért. Kimondják a varázsszavakat, lengetik a karjukat, és nem történik semmi. Szerencsétlen lúzerek. De mi nem tartozunk közéjük. Mi vagyunk a szerencsés kiválasztottak. Bennünk megvan, ami kell, bármi legyen is *az*.

– Nem tudom, van-e olyan morális ízém.

– Én sem. Szerintem amúgy lehet, hogy ez valójában csak nem árt, ha van.

Egy darabig csendben lépkedtek a gyephez visszavezető dús lombú, nyílfenyves fasor mentén. Eliot rágyújtott egy újabb szálra.

– Figyu, nem akarom olyasmibe ütni az orrom, ami nem rám tartozik – kezdte Quentin –, de feltételezem, valami titkos mágikus úton ártalmatlanítod ennek a sok ciginek az egészségre gyakorolt káros hatását. Jól sejtem?

– Kedves tőled, hogy kérdezed. Négyhetente feláldozok egy szűz diáklányt a telihold fényénél egy ezüstszikével, amelyet svájci albínók készítettek. Akik szintén szüzek, természetesen. Az tüstént kitakarítja szegény kis tudómet.

Ezt követően Quentin szinte mindennap találkozott Eliottal. Eliot egy egész délutánt szánt arra, hogy megtanítsa neki, hogyan tájékozódjon az élősvény-labirintusban, amely elválasztja a Házat – ahogy mindenki hívja – a hatalmas füves területtől. Mint megtudta, utóbbit hivatalosan Hullámsír Pázsitjának nevezték, az iskola azon tizennyolcadik századi dékánja után, aki megtisztította és síkká alakította, és aki miatt mindenki a Tengerként vagy olykor a Sírként emlegette a hatalmas gyepet. A Labirintus járatai közt összesen hat szökőkút bújt meg elszórva, és mindegyiknek megvolt a maga hivatalos neve, rendszerint valamelyik elhunyt dékán után, valamint egy „beceneve”, amelyet a varázskapus hallgatók nemzedékeinek kollektív tudattalanja ragasztott rá. A Labirintust alkotó sövénykerítés súlyos, lassú léptű fenevadak – medvék, elefántok, és más, nehezebben beazonosítható teremtmények – formájára van nyírva. A megszokott élősvénnyel szemben ezek mozogtak: nagyon-nagyon, csaknem észrevehetetlenül lassan cammogtak, félig elmerülve gázoltak a sötét lombozatban, akár egy trópusi afrikai folyóban dagonyázó vízilovak.

A tanítás kezdete előtti napon Eliot körbevezette őt a Ház mentén, amely a Hudson folyóra nézett. Az első terasz és a folyópart között platánfák sorfala húzódott, és egy széles kőlépcső, amely levezetett egy elegáns, viktoriánus stílusú csónakházhoz. Ott helyben eldöntötték, hogy *muszáj* kievezniük a nyílt vízre, habár egyikőjüknek sem volt semmiféle gyakorlati tapasztalata, még csak ötlete sem, hogyan fogjanak hozzá. Ám amint arra Eliot rámutatott,

mindkettejüknek papírja volt róla, hogy varázslózszenik – „de mégis, milyen nehéz lehet evezni egy francos csónakban?”.

Nagy nyögések és egymással való kiabálások közepette lebirkóztak egy hosszú, kétpárevezős fahajót a tartóállványáról. Mesés darab volt, furcsán könnyű, mint valami kolosszális botsáska levedlett kitinpáncélja, pókhálóval körbeszöve, és a falakk tömény, bódító illatát árasztva. Főként a szerencsének köszönhetően sikerült nagy nehezen felfordítaniuk, és a vízbe csobbantaniuk anélkül, hogy közben kárt tettek volna a hajótestben vagy saját magukban, vagy úgy felbosszantották volna egymást, hogy kénytelenek legyenek felhagyni az egész tervvel. Néhány elég meleg helyzet után sikerült elfogadható irányba állítaniuk a csónak orrát, és felvettek egy lassú, döcögős ritmust az evezőkkel. Haladásukat akadályozta ugyan, de azért nem lehetetlenítette el sem saját tapasztalatlanságuk, sem az a tény, hogy Quentin kétségbeesetten kijött a formájából, Eliot pedig nemcsak hogy nem volt formában, de láncdohányosként ráadásul a tüdeje sem remekelt.

Nagyjából egy kilométernyit eveztek felfelé a folyón, amikor a melegen tűző nyári nap váratlanul eltűnt a fejük felett, és egyszeriben szürke és dermedtően hideg lett az idő. Quentin azt hitte, valami hirtelen nyári szélvihar kerekedett, amíg Eliot el nem magyarázta neki, hogy elérték a ki tudja milyen rejtővarázs külső határát, amivel Varázskapu egész területe le lett védve, és most újra átléptek novemberbe. Elvesztegettek vagy húsz percet azzal, hogy folyásiránnyal szemben túleveztek a változás határvonalán, majd hagyták magukat visszasodródni, fel és le, fel és le, és közben figyelték, ahogy az ég színe megváltozik, és érezték a hirtelen hőingadozásokat, amint a gyors lehűlés után felszökött a hőmérséklet, majd újra visszazuhant.

Túlságosan elfáradtak ahhoz, hogy a visszaúton is evezzenek, úgyhogy csak sodródtak a szelíd árral. Eliot hanyatt dőlt a csónakban, cigizett, és egyfolytában jártatta a száját. Az őt körüllegő csalhatatlanság és feljogosultság légköre miatt Quentin eleinte azt feltételezte, hogy Manhattan tehetős mandarinjai között nevelkedett, később azonban kiderült, hogy valójában egy közönséges farmon nőtt fel Oregon keleti részén.

– A szüleimet azért fizetik, hogy ne termeljenek szójababot – magyarázta. – Van három bátyám. Pompás fizikumú példányok... melegszívű, vastag nyakú, triatlonos atléták, akik Schlitz sört isznak és sajnálnak engem. A fateromnak gőze sincs, mi történhetett. Azt hiszi, túl sok burnótot rágott, mielőtt fogantam, és ezért „nem nőmálisként gyüttem elő”. Eliot elnyomta a Merit-csikket a csónak egyik lakkozott deszkáján billegve egyensúlyozó üveg hamutálban, és

rögvest rágyújtott egy újabb szálra. – Azt hiszik, egy számítógépes kockafejeknek és melegeknek fenntartott speciális suliba járok.

– Hát ezért nem megyek haza a nyári szünetre. Henry nem bánja. Nem voltam otthon, amióta beiratkoztam ide.

– Valószínűleg te is sajnálsz – folytatta fesztelenül. A megszokott ruhája felett lenge köntöst viselt, ami dekadens, mégis hercegi külsőt kölcsönzött neki. – De tudod, nem kéne. Én nagyon jól elvagyok itt. Vannak, akiknek szükségük van a családjukra, hogy azzá válhassanak, akivé válniuk kell. És ne érts félre, nincs is ezzel semmi baj. De léteznek más utak is.

Quentin egészen eddig nem ébredt rá, milyen kemény munka lehetett Eliotnak megteremteni a könnyed nemtörődömségnek ezt a nevetségesen túlzó látszatát. A gőgös közömbösség megtévesztő álcája mögött bizonyára igazi, komoly problémákat rejtgetett. Quentin szeretett úgy gondolni magára, mint a boldogtalanság valamiféle területi bajnokára, ám most azon tűnődött: lehet, hogy Eliot ezen a téren is felülmúlja őt?

Ahogy lassan hazafelé sodródtak, elhaladt mellettük pár másik vízi jármű: csónakok, vitorlások és kajütös jachtok, meg egy elszántan nyomuló párevezős versenycsónak nyolc nővel, a folyón felfelé pár kilométernyire elhelyezkedő West Point felől. Az evezők zord képpel, a hideg ellen jól bebugyolálva húzták a lapátot, sűrke melegítőben és tréningnadrágban. Ők nem érzékelték a jó időt, mert valahogy nem részesültek abból az augusztusi hőségből, amit Quentin és Eliot élvezhetett. Pedig ők is melegben és szárazban voltak, de még csak nem is tudtak róla. A bűbáj feltételei kizárták őket.